

REALITATEA

ilustrată

ANUL VII No. 356

23 NOIEMBRIE 1933

10 LEI

Prințul PAACE

Ziua armistițiului la Londra

Lumea în rugăciune în fața cenotafului. În medalion prințul de Walles depune o coroană pe monument.

Vagonul ministerial — când demisia guvernului are loc la Sinaia — trece, ca un simbol, pe o linie moartă

Primii cărora li se comunică decizia schimbării de guvern, sunt președinții corpurilor legiuitoare.

Cum SE SCHIMBĂ

Un Guvern

M Ai întâiu, vine un val de svonuri. De unde a pornit impulsia inițială, nimeni nu știe. Strada, cafeneaua, cluburile politice, sunt inundate de acelaș svon: „Cade guvernul!”...

Acesta e un svon care circulă regulat, cam odată pe lună, alternând cu svonurile de remaniere. De aceea, nimeni nu crede, atunci când circulă un astfel de svon. Iar când se întâmplă ca în adevăr să cadă guvernul, toată lumea e surprinsă.

Un indiciu sigur că guvernul e pe ducă e atunci când, după un asemenea svon, primul ministru chiamă pe gazetari și le face declarația că „guvernul e mai tare decât oricând”. Atunci, să știți că totul s'a sfârșit și că zilele guvernului sunt numărate.

Orice guvernare se macină prin sine însăși. Numai faptul că guvernează este de ajuns ca să compromită orice guvern. Fiecare zi de guvernare în plus este pentru guvern o nouă scădere a popularității. Nemulțumirile cresc ceas cu

Primul ministru, pe cale de a deveni „fost”, se simte totdeauna obligat să fie satisfăcut, că părăsește puterea.

Mulțimea așteaptă în stradă rezultatele crizei.

ceas, zi cu zi. Opi publică își dă seama tot mai mult că nici o îndreptare nu s-a produs, și în cele din urmă guvernul devine pur și simplu odios. Aceasta, pentru orice guvern, indiferent din ce partid politic a eșit.

Cei doi factori constituționali, cari au dreptul de-a schimba un guvern, sunt: poporul și Regele. La noi însă, poporul este foarte docil, inghite cu o seninătate uimitoare fraudele politice de cea mai mare anvergură, acceptă abuzuri în serie, și nu reacționează. Din această cauză, Regele este nevoit să schimbe numai el guvernul, atunci când i se pare că poporul e pe punctul de-a nu mai tolera starea existentă de lucruri. Ca să înrăutățească această stare și ca să grăbească hotărârea regală, opoziția atacă violent pe Rege, indiferent dacă are sau n'are pentru ce. Opoziția face o manevră așa zisă „șah la rege”, ea amenință cu revoluția și cu republica, și, cu toate că nici Regele, nici țara nu se sperie de asemenea amenințări politicianiste, totuși manevra aceasta rareori dă greș.

Nu din teamă factorul constituțional cheamă la putere tocmai pe cei cari în ajun l-au atacat. Defunctul rege Carol I al României, care a fost un model de monarh înțelept, ce credea că a făcut generalului Candiano, când acesta s'a declarat republican? L-a făcut ministru de război, într'un nou guvern! Și atunci, generalul republican a fost pus în situația nu numai de-a jura credință Regelui, dar, atât în Parlament, cât și la solemnități, a trebuit să țină cele mai dinastice discursuri, care după uzanță, trebuiau să se termine cu: „Trăiască Regele”.

Iar cu timpul, generalul Candiano a devenit cel mai devotat monarhist...

Așa dar, Regele considerând că țara s'a săturat de o anumită guvernare, se hotărăște să schimbe guvernul. Suveranul cheamă într'o audiență specială pe primul ministru. În acest timp rumoarea publică s'a intensificat. Curiozitatea publică este excitată la maximum. Se așteaptă dintr'un minut într'altul ediția specială, care să anunțe demisia guvernului.

Faptul nu se produce însă totdeauna atât de fulgerător. Factorul constituțional uzează de obicei de două căi, pentru a demite un guvern. Prima cale, mai dulce, este așa zisă „platformă de retragere”. În audiența primului ministru la Rege, acesta îi lasă să înțeleagă necesitatea de a-și prezenta în cu-

După timpul mai lung sau mai scurt, pe care-l petrec în audiență oamenii politici, publicul trage concluzii și face pronosticuri

După ce Suveranul a terminat consultările, El incredințează puterea șefului de partid care i se pare mai popular, iar acesta, conduce pe viitorii miniștri la palat, spre a depune jurământul. În fața obiectivului noii miniștri nu vor să a-rate toată satisfacția pe care o simt.

rând demisia, dar îi lasă în același timp și răgazul necesar, ca să găsească o așa zisă platformă de retragere, adică un pretext favorabil guvernului, pe care să se producă demisia. De pildă: toată lumea știe că guvernul e nevoit să se retragă, fiindcă fraudele au ajuns la proporții prea mari, impozitele au crescut prea mult, sărăcia s'a generalizat, certurile dintre fruntași partidului au ajuns la culme și altele.

Guvernul a fost informat de intenția Regelui. Atunci, presupunând că acest guvern e în tratative cu străinătatea pentru un împrumut, el va răspândi vestea că se retrage, fiindcă străinătatea pune condiții prea grele: este o așa zisă „platformă de retragere”, — un pretext patriotic.

A doua cale e mult mai drastică decât prima și se numește vulgar: „cărămidă”. „A căzut cărămidă”, înseamnă că în audiența pe care primul ministru a avut-o la palat, Regele l-a demis pur și simplu, dându-i pașaportul.

De unde vine expresia „cărămidă”?

Dela faptul că nici un prim-ministru nu crede că va fi demis, în acest mod brusc. Toti au, până în ultimul moment, iluzia că păstrează încă încrederea Regelui. Și atunci, vestea demiterii cade asupra capului primului ministru, fulgerătoare, ca o cărămidă.

Expresia aceasta se datorește d-lui mareșal Averescu, care a avut pe vremuri onoarea istorică să primească o astfel de cărămidă în cap, din partea Regelui Ferdinand. Când nimeni nu se gândia la o schimbare de guvern, când mareșalul era mai convins decât niciodată că e în grațiile Regelui, s'a produs audiența fatală și a căzut cărămidă.

Ce se întâmplase? I. C. Brătianu, fostul șef al partidului liberal, se temuse de unele măsuri luate de mareșal, și le interpretase în fața Suveranului, în sensul că mareșalul Averescu vrea să se proclame șef suprem al armatei, c'ar fi dispus înconjurarea palatului cu trupe și că ar intenționa o lovitură de Stat. Este just că d. mareșal Averescu a desmințit cu energie toate acestea, dar aceasta după ce fusese demis. Cărămidă căzuse, și într'un discurs memorabil din Parlament, mareșalul întrebându-se pentru prima oară această expresie, spunând că demiterea sa i-a venit pe neașteptate, și că a avut impresia că i-a căzut o cărămidă în cap.

Tot o cărămidă de acest fel a primit în cap fostul prim-ministru Vaida Voevod, în urma unei anumite manifestațiuni de la Ateneul Român. Și d-sa a fost chemat într-o fatală audiență, care s'a produs la Sinaia, cu tot ceremonialul crizelor de guvern: istoricul vagon ministerial al d-lui Vaida a fost iarăși oprit pe o linie de garaj, ca un simbol al intențiunilor Suveranului de-a împinge guvernul național-tărănist pe o linie moartă. Când d. Vaida a eșit dela Suveran, s'a știut că guvernul este demis.

Știrea a produs o efervescență extraordinară în Capitală.

Prin demiterea unui guvern, criza este deschisă. Primul ministru, într-o a doua audiență,

prezintă Regelui demisia cerută. Când faptul se petrece la Sinaia, aleile dinspre castel sunt ocupate de public, iar gazetarii bat de sute de ori drumul dintre castel și gară, unde se află vagonul ministerial.

În holul hotelului Căraiman se află cartierul general al presei, și acolo vin tot felul de gazetari din țară și corespondenți ai ziarelor străine, ca să se întâlnească cu politicianii. Acolo se trag sforile politice, în vederea rezolvirii crizei și, după cum se știe, un maestru în astfel de operațiuni era, la național-tărăniști, d. Mirto. În timpul unei astfel de crize, în holul hotelului unde se aflau și numeroase soții și copii ai politicianilor, d. Mirto, văzând o fetiță jucându-se cu yo-yo, joc care pe atunci era la modă, a rugat-o să-l lase și pe dânsul să încerce acest joc. Fostul ministru reuși dela început să manevreze yo-yo-ul. Foarte satisfăcut, se adresă unui grup de ziaristi, care-i admirau îndemânarea:

— Vedeți că și eu știu să mă joc cu drăcia asta?

Iar unul din gazetari, îi replică:

— Cum să nu știți, Domnule Ministru, dacă e joc cu trageri de sfori?

Scenele amuzante succed astfel scenelor tragice.

*

După demisiune, Suveranul începe consultările. Uzanța politică cere ca Regele să cheme la sine pe șefii Corpurilor legiuitoare și să-i întrebe care este părerea lor asupra celui mai bun mijloc de-a se rezolvi criza. Președintele Senatului și al Camerei indică partidul pe care cred că merită să fie adus la putere, și după aceasta Suveranul începe consultările cu șefii partidelor politice.

Anul acesta, consultările au avut loc la palatul Regal din București, și mii de curioși au blocat Piața Palatului, în așteptarea rezolvirii crizei.

Femeile nu sunt mai puțin curioase, politicește, decât bărbaii, deoarece în mulțimea din Piața Palatului, ades se auzia câte un strigăt sfâșietor, și o femeie leșina, la înghesuială. Au fost mai multe astfel de cazuri, ceea ce denotă că femeile au o curiozitate politică tot atât de mare, ca și aviditatea lor de spectaculos.

Acel șef de partid care e chemat la palat, încă odată după ce s'au făcut toate consultările, se știe că va fi însărcinat cu formarea guvernului. E un moment de mare tensiune politică, iar curiozitatea publicului a crescut la maximum.

Partidele politice, care au mai multe șanse să fie aduse la putere, concentrează în fața palatului, față în față, mari grupuri de agenți electorali și de partizani. Și, de la un trotuar la altul, începe o luptă grozavă de huidueli și de fluerături, unii strigând în ritm: „Vi-ne Du-ca”, iar alții „Vi-ne Ge-or-ge”. Se aduc cordoane de jandarmi, lumea freamătă în așteptare, și, când un om politic iese dela palat, gazetarii rup cordoanele, dau năvală în curtea palatului, și înconjoară pe politician, spre a afla noutăți.

În fine, unul din șefii parti-

delor politice a fost chemat la palat. Regele discută cu el formarea noului cabinet, și însărcinează pe acest om politic să formeze guvernul.

După aceasta se constituie lista și, în timp ce iumea e asurzită de strigătele vânzătorilor de ediții speciale, care aduc o reală destindere în public, noii miniștri, cari au așteptat cu emoție acasă telefonul care să le anunțe marea veste, și-au pus fraturile din vreme pregătite, cu toate decorațiile, și soseseră acum la palat, ca să depună jurământul.

Prefectul poliției Capitalei, cu lista nouilor miniștri în mână, dă ordin inspectorilor săi să afle adresa fiecărei noi excelențe, și să le trimită la poartă câte un gardist...

În fine, s'a terminat și această ceremonie; după lungi urale și o groznică înghesuială, publicul s'a risipit, luminile din palat se sting, porțile se închid, iar cele două santinele s'au retras în gheretele lor fără perechi, unde au încremenit, ca doi soldați de plumb în cutii sparte...

S. V.

TOTUL
pentru
DOAMNE
DOMNI
SI COPII

MAXIMUM DE CALITATE
MINIMUM DE P R E T

Două Metode
Una singură bună
A-ți pune pe față o cremă oarecare pentru a termina toaleta, este a-ți pierde timpul.
Dacă pui însă **Crème Simon** pe pielea încă udă de spălat, îi conservi în mod natural frăgezimea și catifelarea.

Două Metode... Două Creme...
Două rezultate.
Nu mai stați la îndoială.
Adoptați metoda de a doua, și crema cea mai bună, cea mai sănătoasă, cea mai activă.

CRÈME SIMON
PUDRA SIMON
SĂPUNUL SIMON

Regele și d-l Dinu Brătianu în anul trecut la o vânătoare unde problemele politice erau lăsate de o parte.

Din VIATA POLITICA ATARII

SCHIMBAREA domnilor, bucuria nebunilor! — zice un vechiu proverb românesc, de pe vremea când „domnii”, scoși din ulița Fanarului, erau trimiși să cârmuiască peste poporul de pe malul Dunării. Și era veselie mare, când Domnul grec, sosind cu o droaie de partizani după dânsul, începea să împartă slujbe... La o asemenea schimbare de domn se deșertau multe băniți de vin în cetatea Dâmboviței, „iar cine n'avea vin, bea și apă”, ne informează un document de pe vremuri. Chiuiau și se veselii cu.

A rămas tradiția ca „poporul” să se „bucure”, de câte ori se schimbă cel puțin un guvern. Și acum se bea vin, se dau banchete și se strigă „ura”. Deosebirea e, că pe atunci alaiul se făcea pe „podul Beilicului” (Calea Șerban Vodă), iar Domnul pogora Dealul Măreștilor, pentru a sosi la Curtea domnească, ce era în piața florilor.

Pe la biserica Crețulescu era marginea depărtată a orașului, iar dincolo de barieră, pe maidan, adică pe locul unde e acum palatul regal era un puț cu lanțuri, căruia i se zicea „puțul cu zale”.

TRĂIASCA GOGA ȘI IONEL BRĂTIANU

Acum alaiurile se fac pe Calea Victoriei, iar de vechea Curte domnească și de podul Beilicului s'a uitat de mult. Totuș manifestările populare se cam aseamănă.

În seara, când a fost alcătuită lista noilor miniștri, un grup de manifestanți se adunase în fața clubului liberal, de peste drum de Cercul militar:

- Entuziasmul e la culme!
- Trăiască Goga!!! sbiera unu! cât îl ținea gura..
- Taci mă, prostule, că n'a venit Goga la putere!” isbucni unul.
- Da cine?
- Ionel Brătianu...
- Vivat Ionel Brătianu! Huraaa!!! Trăiască boborul suveran!”
- Am avut prilejul să stau de vorbă cu conducătorul acestei entuziaste și spontane manifestații populare:
- Ehei! Au asudat ei nițel, boerii, dar n'au asudat degeaba...
- Trebuie să mai asudăm și noi — îmi spuse el — făcând mare haz — ca să căpătăm o slujbuliță... Acu-i acu!”

CE ȘTIU ȘEFII?

Cum cade un guvern? Știe șeful când va cădea dela putere? Dar crede că cei mari știu totul, iar noi aflăm prea puțin despre ce se petrec în sferele înalte. Uneori însă șefii de guvern se răscălesc și ei singuri, înșelând fără voe și pe partizani.

Iată un exemplu:

După faimoasa mișcare din strada Enei, organizată de vechiul partid conservator, când chiar Maiorescu și Filipescu au coborât în stradă, primul ministru Dim. Sturdza, era foarte calm și sigur pe sine.

„Conu Mitiță” om serios, care n'ar fi mințit pentru nimic în lume... cu bună știință... spunea Luni „adecă a doua zi după revoluție”:

- *Petit bonhomme vit encore!*
- Vom mai sta opt ani la putere!”
- Cu vorbele aceste, rămase celebre în istoria politicii românești, conu Mitiță a liniștit pe partizanii și a sugestionat chiar și pe adversarii. Totuș a doua zi, Marți, Dimitrie Sturdza și-a dat demisia...

PRIMUL MINISTRU SUPĂRAT

Acum e obiceiul ca premierul să fie acela, care depune demisia din cabinetului.

Altă dată însă nu era așa: șeful guvernului, când pleca, făcea mesecum pe supăratul, sau pe „ponoșatul”, cum ar zice un moldovean.

Astfel, când și-a dat demisia guvernul Sturdza, premierul n'a mai fost pe la palat. În locul lui s'a dus Pherekyde, ministrul de interne de atunci.

UN PREMIER AMĂRAT

Una dintre cele mai amărate retrageri de la putere a fost aceea a lui Vintilă Brătianu, în 1928.

Atunci el negocia împrumutul stabilizării, în cinstea și marea lui sinceritate nu-și dădea seama că e jucat de bancherii streini, cari erau în înțelegere cu național-țărăniștii.

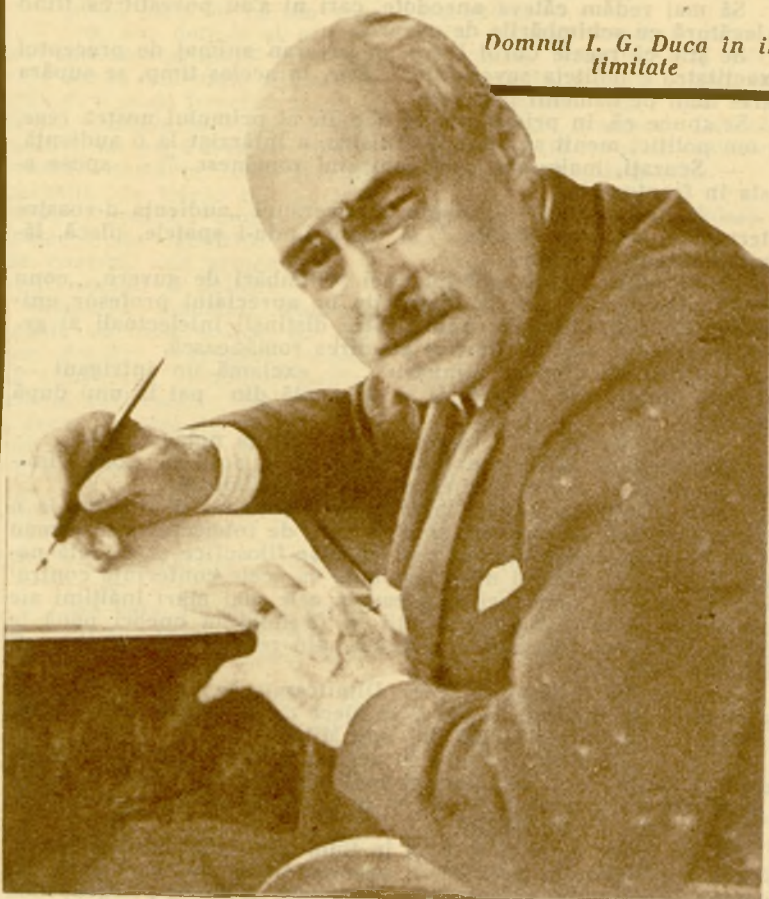
În fiecare zi, i se cerea altă compensație pentru acele împrumuturi: ba regularea unui vechiu împrumut, ba vre-o revalorizare, ba despăgubiri de tot felul contra diferitelor grupări de capitaliști. Vintilă Brătianu făcea fel de fel de concesii, iar împrumutul tot nu i se mai acorda.

În cele din urmă a trebuit să-și dea seamă că toate negocierile au fost făcute cu scopul de a stoarce dela dânsul tot felul de concesii, cari să ușureze situația succesorilor săi la putere. Abia târziu și-a dat seama că era pur și simplu ostracizat!

Și atunci, cu durere de suflet, lovit în mândria sa, a trebuit să admită că a bătut ceasul retragerii.

„CĂRAMIDA”

Retrageri nu mai puțin amărate, dar nu cu aceeași seninătate suportate, au fost acele ale succesorilor săi la președenția consiliului: Maniu, Mironescu, Iorga și Vaida, mai toate retrageri precipitate și având o nuanță dacă nu de umilire, dar de înfrângere.

Domnul I. G. Duca în intimitate

În genere, de când cu „Cărămida”, a cărei victimă a fost generalul Averescu, în 1927, nici un guvern n'a mai plecat, în țara românească, cu salvagardarea integrală a prestigiului, de care are nevoie ori ce guvern, chiar în momentul plecării.

Cărămida d-lui general Averescu s'a multiplicat, sau cum se spune în românește „a făcut pui” și a sdrobot de atunci, dacă nu pentru totdeauna, în orice caz pentru mult timp, multe capete.

MARELE SUCCES AL UNUI PREMIER

Singurul și cu adevărat marele succes al d-lui Iorga ca șef de guvern a fost demisia sa.

În tot timpul cât a fost președinte al consiliului de miniștri d. Iorga era convins — pe drept sau pe nedrept — că i se încăleacă atribuțiile de către d. Argetoianu, care nu l-ar lăsa să-și desfășoare în toată libertatea, prerogativele de prim-ministru.

Și atunci d. Iorga s'a răsbunat, odată și bine: imediat după ce d. Argetoianu, — terminându-se audiența comună — a părăsit palatul regal, d. Iorga s'a întors la cabinetul regelui și a depus în

Fotografii fixează evenimentele

măinile Suveranului, demisia întregului cabinet.

„APA TRECE”...

D. Maniu, când a demisionat la 6 Ianuarie, liniștit și impasibil cum este, a avut totuș un moment de caracteristică amărăciune și adresându-se ziariștilor, cari se aflau în acel moment la președenția consiliului de miniștri, a făcut o serie de variațiuni, destul de interesante, pe tema:

„Apa trece, pietrele rămân”.

CATEVA ANECDOTE

Să mai redăm câteva anecdote, cari ni s'au povestit ca fiind în legătură cu schimbările de guvern:

Se știe că regele Carol I era un suveran animat de preceptul „exactitatea e politeța suveranilor”. Dar, în acelaș timp, se supăra foarte mult pe oamenii neexacti.

Se spune că, în primii ani de domnie ai primului nostru rege, un om politic, menit să ajungă ministru, a întârziat la o audiență.

— Scuzați, majestate... știți obiceiul românesc... — spuse acesta în franțuzește.

— A, nu-i nimic! — răspunse suveranul „audiența d-voastre e terminată de zece minute...” și, întorcându-i spatele, plecă, lăsându-l singur în salon.

Ni se spune că cu prilejul unei schimbări de guvern, „conu Mitiță” plănuia să-l pue la instrucție pe apreciatul profesor universitar Coco Dimitrescu, unul dintre distinșii intelectuali ai generației trecute, cari au ilustrat gândirea românească.

— Coco Dimitrescu ministru! — exclamă un intrigant — dar ăsta umblă prin cârciumi și se scoală din pat la unu după prânz...”

— Lasă că văd eu... — răspunse conu Mitiță neîncercător.

Hotărându-se să se convingă personal, îl pofti pe Coco Dimitrescu a doua zi, la ora 6 dimineața la o consfătuire.

Coco Dimitrescu, este adevărat, avea obiceiul să întârzie la o cafea, celebră pe vremuri, într'un cerc de intelectuali se urmau târziu noaptea discuțiile cele mai aprinse filosofice și de altă natură. E păcat că nimeni nu a luat note ca acele conferințe contradictorii, cari de multe ori ajungeau la cele mai mari înălțimi ale cugetării omeniești. Aceste discuții se prelungeau uneori până la ziuă și cafeaua nici nu se închidea, din respect pentru distinșii vizitatori întârziați.

I-a fost foarte lesne lui Coco Dimitrescu, ca în zori de zi, cu un sfert de oră înainte de ora 6 să plece de la cafea și astfel să fie exact la întâlnirea cerută de conu Mitiță:

— E o calomnie! — spunea în aceeași zi conu Mitiță. „Coco nu se culcă târziu. Ar fi cel mai excelent ministru din lume! I-am dat o întâlnire azi dimineața la ora 6 și n'a întârziat nici un minut!”

Alta, tot cu conu Mitiță.

Mi se spune că ar fi fost tot în toiul unei crize ministeriale și că era o consfătuire politică la premier acasă, la care asista și doamna Zoe Sturdza, cunoscută și apreciată în lumea politică, încă

pe timpurile când drepturile politice nu fuseră recunoscute ferilor.

Conu Mitiță, care își avea foarte exacte orele sale de culcare se retrăgea chiar dacă erau musafiri. În schimb se scula foarte dimineață. Chiar de astă dată, nevoind să-și schimbe obiceiul apropiat de doamna Sturdza și o sărută pe frunte.

— Numai atât? — exclamă Alex. Constantinescu, poreclit „Și care asista și el la acea consfătuire.”

— Bine a zis, cine a zis... cum ți-a zis! — ripostă sprijinul soției premierului, continuând apoi discuția începută.

ALEX. F. MIHAILESCU

În Spania s'a construit un nou tip de avion numit „avionul morii de vânt” care poate zbura la o înălțime foarte mică. El a fost experimentat la aerodromul Hanworth din Londra.

Coșuri! Pori dilatați!

Observați cum cad!

Obțineți o nouă piele limpede în 3 zile

Ce procedeu ușor!

Nimenia nu mai are acum nevoie să aibă astfel de cusururi urite. Crema albă Tokalon nutritivă pentru piele, celebra cremă de Paris, această nouă descoperire în domeniul refacerii pielii, pătrunde în piele, dizolvă necurătențiile din pori și face coșurile să cadă. Ea potolește iritația glandelor pielii, strânge porii dilatați, albește și netezește pielea cea mai întunecată și aspră și îi dă, în timp de trei zile numai, o arătare juvenilă nedescris de frumoasă, cum nu s'ar putea obține pe altă cale. Orice bun farmacist v'o va confirma

Noile prețuri reduse: Crema Tokalon, culoarea albă, de la Lei 50.—, Crema Tokalon aliment, culoarea roză, de la Lei 60.—.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

COSMETICA MEDICALA

Dr. F. KOVACS

SPECIALIZAT LA VIENNA

Str. Știrbel-Vodă 38 Tel. 343

Tratamentul defectelor feței și ale pielii: negi, semne de naștere, păr de prisos, etc. prin cele mai noi metode științifice. Tratamentul de slăbire și întinerire. Di termie, raze, fizioterapie.

Pétrole Hahn

Inlesnește ondulațiile, făcând părul mătăsoș

Curăță mătreața Miros plăcut

Ferțiți-vă de imitații

FEMEILE DESPRE SITUAȚIA ACTUALĂ A ȚĂRII

Păstrăm în depărtările amintirilor noastre o imagine de vis molcom, odihnitor, aceea a căminului îmbibat de aroma patriarhalismului. Femeia de atunci, minunată plantă de seră, își ducea traiul de soție și mamă departe de vârtoarea patimilor și a constituit în toate timpurile dărzul război pentru existență.

Ecoul luptelor pentru câștigarea drepturilor femeii, la începutul secolului, în țările apusene, era întâmpinat cu un zâmbet de ridicol și milă. Societatea nu era preparată pentru un asemenea pas și-au trebuit să vină vremuri de nesiguranță și îngrijorări grozave, pentru ca fe-

D-na Alexandrina Cantacuzino

mea să iasă din ascunzișul ei și să-și afirme personalitatea. Drumul făcut într'un așa scurt timp e o parte luminoasă. Căile pentru prosperarea țării apasă grumajii, silind-o să-și schimbească un bogat bagaj de energie. Am socotit o datorie în această răspântie grea, în care totul pare că plutește în abul, să cerem luptătoarelor noastre să-și desvăluiească gândurile, expunându-și punctele de vedere asupra situației actuale, cât și programul de luptă.

LA D-NA ALEX. CANTACUZINO

Nu cunoscusem încă pe această frumusețe a femininului nostru. Faima de care se bucură dincolo de granițele țării îmi dădea emoția unei întrevederi, deaceia am venit cu o ușoară înfiorare a zărilor scânteie somptuosului palat din Calea Victoriei. Nu de mult minunatul interior cu prețioasele relicve a fost arătat publicului „Realității”

Aici, într'un cadru de minunată frumusețe, o femeie uimică de vrednică muncește fără întrerupere.

Nu e timp de pierdut — parcă ochii negri vii, cu un scintilaș de diamant.

Cum vedeți situația actuală — a fost prima mea între-

O avalanșă de fraze e răspunsul.

— Socotesc situația politică extrem de serioasă, din punct de vedere intern. Situația externă este deasemeni haotică și nebuloasă. De aceea venirea unui nou guvern la cârmă nu ar însemna mare lucru, dacă n'ar restabili încrederea înăuntru, determinând un dinamism de solidaritate socială și de disciplină, care să ne permită să înfruntăm furtunile ce pot veni. Fără o rigidă mănuire a banului public, fără o pregătire necurmată a apărării naționale, prima noastră grijă și datorie în aceste clipe, fără o administrație care să înțeleagă că nu se mai poate tolera o destrăbălare generală, ce ne scade cu desăvârșire prestigiul, nu ne vom lecu de boala grea morală în care ne aflăm.

Își poate cineva închipui o țară în care banii falsi circula în așa fel încât se refuză la un ghișeu de plată câte 5-6 piese a 100 lei zise false — toate pe rând.

Își poate închipui cineva să se spargă caldarâmul de asfalt în destul de bună stare pe tot parcursul căii Victoriei și câțiva pași mai departe, în fața Institutului Surorilor de Caritate din str. Colonel Ghica să fie noroi parcă ne-am găsi într'o băltoacă din Bărăgan? Își poate cineva închipui că la 15 km. de București nu poate lumea să pătrundă în toilul verii, când plouă — com. Ciocănești, Zorba — din pricina noroaielor pe cari nu le mai întâlnești nici în mijlocul Africii civilizată de

D-na Ortansa Satmary

francezi — în Maroc, în Congo belgian și în alte părți în care vrednicia coloniștilor europeni a întocmit șosele minunate.

Își poate cineva închipui în asemenea momente de înfricoșată îngrijorare, să nu ne preocupăm de chestiunea gravă a întocmirii spitalelor de căutare a rănilor pricinuite de gaze? Să nu ne îngrijim a înzestra populația civilă cu măștile indispensabile apărării ei?

Își poate cineva închipui că nu am crezut de cuviință să ne preocupăm de toată organizarea sanitară a unui viitor și poate apropiat război, ca să nu fim expuși a intra iar în cumplita jertfă, fără pregătiri cari să

permită salvarea atâtor vieți scumpe.

Nu putem deci decât să urăm noului guvern, care are în capul lui un om profund cinstit, rămas sărac în mijlocul tuturor îmbogățitorilor, ca să știe cu stră-nicie să corespundă năzuințelor întregii țări, care cere ordine în viața publică, economică, financiară, administrativă.

Suveranului nostru țara nu-i poate decât mulțumi, căci a știut să se ridice deasupra unor resentimente firești din punct de vedere omenesc, pentru a da țării această pildă de constituționalism, chemând la cârmă un partid încercat, perfect disciplinat, care va acționa într-o

D-na Maura Prigor

unitate de gândire, măbind astfel trecutul de glorie cu care este încărcat.

— Ce va face gruparea femeilor române?

Cred că prin tot ce am spus până acum, am definit și atitudinea femeilor grupării române, care odată mai mult afirmă nevoia de a se da femeilor locul ce li se cuvine în viața cetățenească, nu pentru ca ele să mărească numărul bugetivorilor paraziți, ce trăiesc pe spinarea țării, ci pentru a fi din contra forțe vii de călăuzire morală, de control, de armonizare a vieții sociale și politice.

Gruparea femeilor române, scoală de înalt eroism își croiește drumul câștigând respectul conștiinței publice pentru femeia cetățeană, îndreptățită a avea dreptul de vot și eligibilitate, vot pus în serviciul țării, a căror mari interese înțelege să le servească până la ultima jertfă.

LA D-NA ORTANSA SATMARY

O casă care atinge ca vârstă aproape un veac, situată în plin centru, în preajma bisericii Enei.

Interioarele sunt tixite cu tablouri de preț, aparținând celor doi pictori Satmary. E de re-marcă o bogată colecție de tablouri, reprezentând vechiul București, piese ce pot fi de mare folos cercetătorului. Aici locu-

este d-na Ortansa Satmary, har-nica consilieră dela Primăria de Albastru.

E o faptură în a cărei putere de muncă și deosebit de clară înțelegere te poți bizui cu toată încrederea. Domniei-sale i se datorește organizarea în sectorul de Albastru a serviciului șomajului, cât și a asistenței sociale organizată pe baze științifice, înlăturându-se cu această formă ideea de caritate.

— Cum vedeți situația actuală?

— Cauza neizbânzilor, a înfrângerilor și a descurajării ce urmează după atâtea încercări, e datorită unei stări de trecere spre o nouă dreptate socială, care nu se poate realiza revoluționar, ci prin bun simț. Atacuri aduse temeliiilor materiale, pe care stă alcătuirea omenirii, au sdruncinat încrederea și muncă liniștită, fără a aduce vre-o îmbunătățire. Lupta și zbuciumul vor continua, atât timp cât dreptul la muncă cinstită nu va fi deplin apărât.

Gândind — nu oportunist — ci cu credința datoriei de a purta mai departe o omenire mai bună, să înțelegem a face alegerea, selecția valorilor, începând cu cele intelectuale spre a trezi adevărata conștiință. Pentru această diferențiere de valori, e înainte de toate necesară o absolută egalitate de drepturi pentru femei și bărbați.

Ce-au făcut femeile înrolate în partidul național-fărănist stă în văzul tuturor. De-aceia dorim în interesul țării, ca lucrurile făcute cu atâtea râvnă să poată fi duse mai departe.

Suntem în curs de realizare, deci ar fi păcat să urmeze o întrerupere.

În gazeta condusă de mine „Cuvântul femeilor” voi porni o campanie susținând toate reprezentanțele cari vor avea prestigiu și greutate. Deosebirile de partid nu-și au rost când e vorba de binele public.

LA D-NA MAURA PRIGOR

D-na Prigor, președinta secției feminine a partidului național agrar — mă primește cu o amabilitate prietenească.

— Un partid vine, un partid pleacă, — nu mai corespunde necesităților sufletești, cu un spor de simțire dela război încoace — mărturisește d-sa.

Se cere imperativ o formulă nouă. În ceiace mă privește, observ cum femeia, acest aluat uimitor de simțire, simte și ea nevoia de transformări. Cred că deabia acum începe să se prepare o conștiință femeiească. Deci, rolul pe care îl au azi în politică femeile este un rol pedagogic.

Am început programul meu de activitate dela apariția ziarului meu feminin „Tribuna femeii” a cărui ultimă pagină era închinată în întregime sâtenței.

Vreau ca atunci când vom avea drepturi depline să nu le

căpătăm în dar. De aceea am început cu educarea în acest sens a surorii noastre dela țară. Acțiunea aceasta a luat acum o față politică prin importanța ei, iar programul de lucru oamenii inteligenți l-au apreciat și valorificat prin însăși atașarea lui la un program politic până aici pur bărbătesc.

Noi suntem generația care trebuie să producă pentru ca urmașii noștri să moștenească o țară fără răni.

Și asigur pe prietenii mei politici că tocmai femeile și mai ales acele pe cari le educăm, acele umile și lipsite azi de drepturi, tocmai acelea vor fi în stare de eroism.

Pentru înfăptuirea programului care l'am început am în jurul meu numai energii tinere.

Activitatea depusă am îngrădit-o într'un partid politic, pentru că prin noua lege administrativă s'a dat dreptul femeilor de a candida la comună

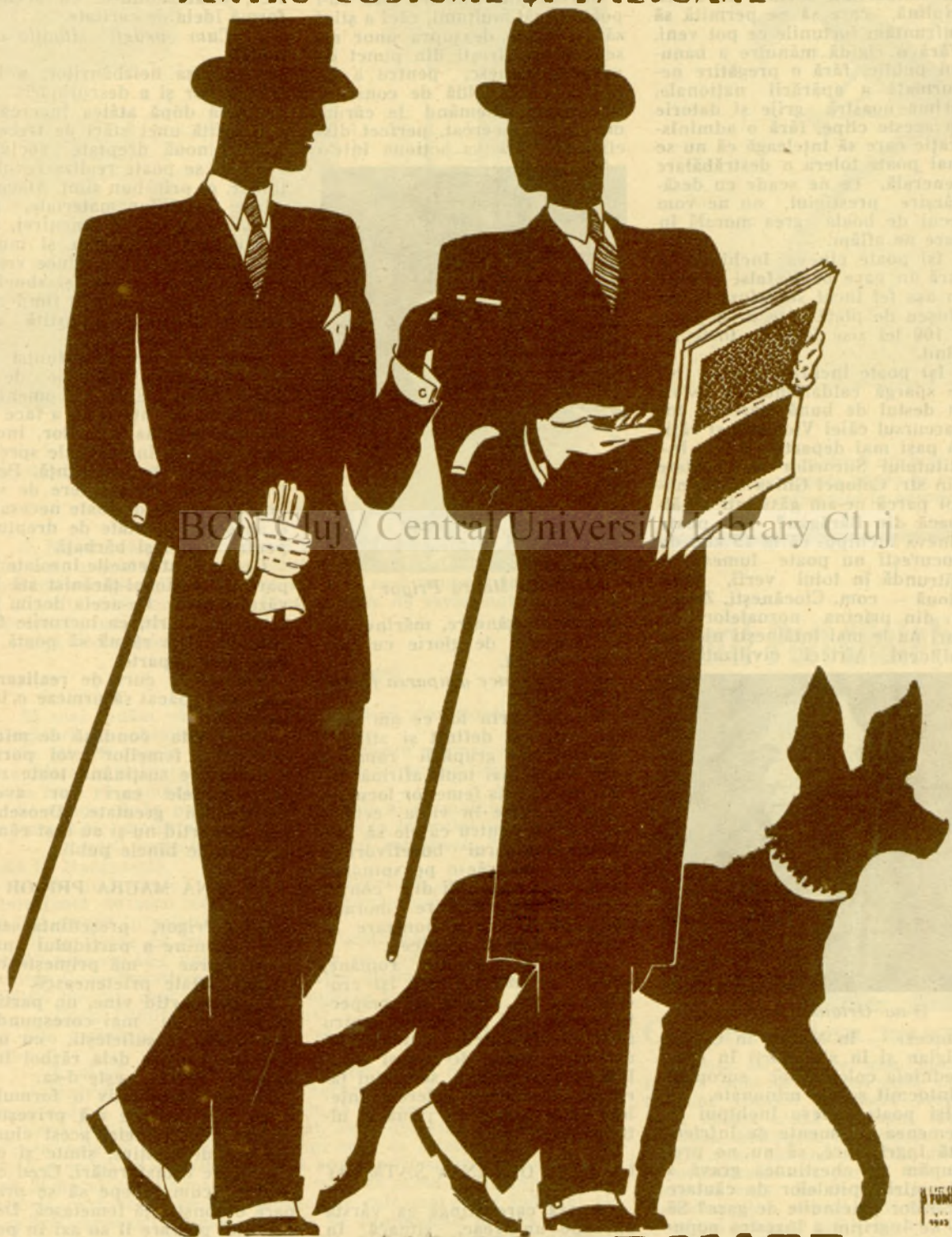
și județ. Am viziunea că protejată de un partid înțelept, imensa rețea de consiliere comunale câte una de fiecare primărie rurală — va schimba în mod automat și urgent, trista umilință a sătenței de azi.

* Cum vedem, femeile noastre se avântă spre un vast plan de activitate. Reușita va fi un important aport adus progresului țării.

M. N.

stofe bărbătești

PENTRU COSTUME ȘI PALTOANE

LA VULTURUL DE MARE
CU PEȘTELE ÎN GHIARE

Theodor Atanasiu & Co

STR. BAZACA 1

STR. CAROL 76 · 78 · 80 · 82

STR. HÂRĂLOR 21

Aceste 4 elemente
cari au creat renumele

APEI DE COLONIA

Chat Noir

- 1 esențele alese de
parfum
- 2 amestecul minunat
- 3 alcoolul pur și
concentrat
- 4 vechimea suficientă

sunt protejate
de flaconul sigilat
și eticheta
garanție

Această apă
Colonia prețioasă
și celelalte două
duse LADY —
CKEY CLUB și
DE PARIS — se
numai în flacoane
gineale sigilate cu
cheta de garanție

LEOKRE

pentru îngrijirea pielii

Actualități

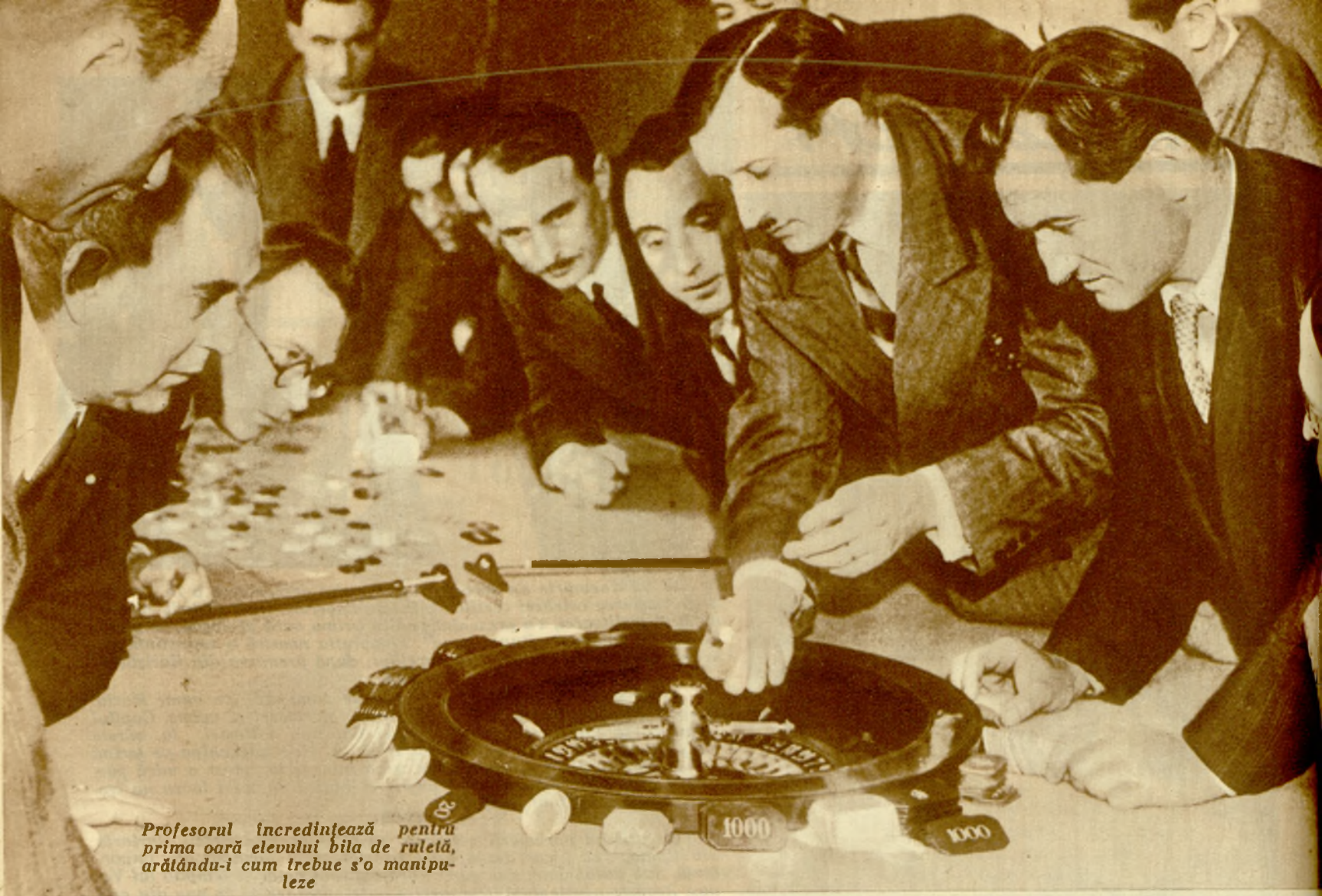
La 20 Noembrie s'a sărbătorit în Suedia aniversarea a 75 de ani de la nașterea celebrei scriitoare Selma Lagerlöf. În Karlstadt, orașul natal al scriitoarei, s'a prezentat pentru prima oară pe scenă, ca piesă de teatru romanul „Dunmengen”. Fotografia noastră o reprezintă pe Selma Lagerlöf în mijlocul interpreților, după premiera din Karlstadt

Fiica Marlenei Dietrich, în vârstă de nouă ani, pe nume Maria Sieber, va călca foarte curând pe urmele glorioasei ei mame. Copilul urmează să interpreteze rolul țarinei Caterina a Rusiei, la vârsta de șapte ani, în vreme ce Marlene Dietrich o va instrui pe țarină ca adultă. Va reuși să cucerească și ea interpretă măcar o mică părțică din gloria mamei ei? Privirile ei indică că acest lucru nu trebuie să pară nimănui imposibil.

Cu prilejul dărâmării colibelor sărăcăcioase ale străzii Marforio din Roma, s'au făcut descoperiri istorice de o covârșitoare importanță. Sub dărâmături s'au găsit Forumul lui Caesar și templul lui Venus. Această neașteptată descoperire, este considerată ca una din cele mai însemnate din ultima vreme, căci s'au găsit o mulțime de opere de artă de un interes extraordinar. Fotografia noastră reprezintă o vedere generală asupra Forumului lui Caesar. Aspectul general este deosebit de interesant și impresionant în același timp.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

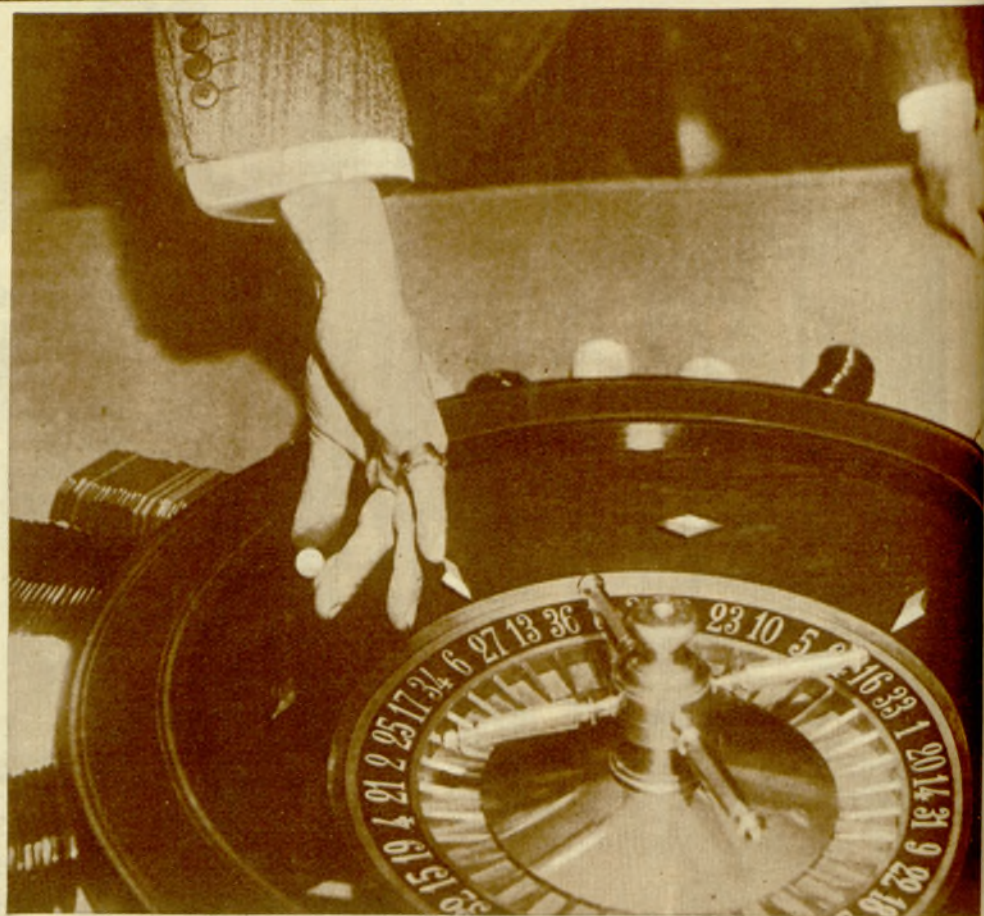
Profesorul încredințează pentru prima oară elevului bila de ruletă, arătându-i cum trebuie s'o manipuleze

OAMENI *care învață*

O vizită la prima școală de crupieri din Paris

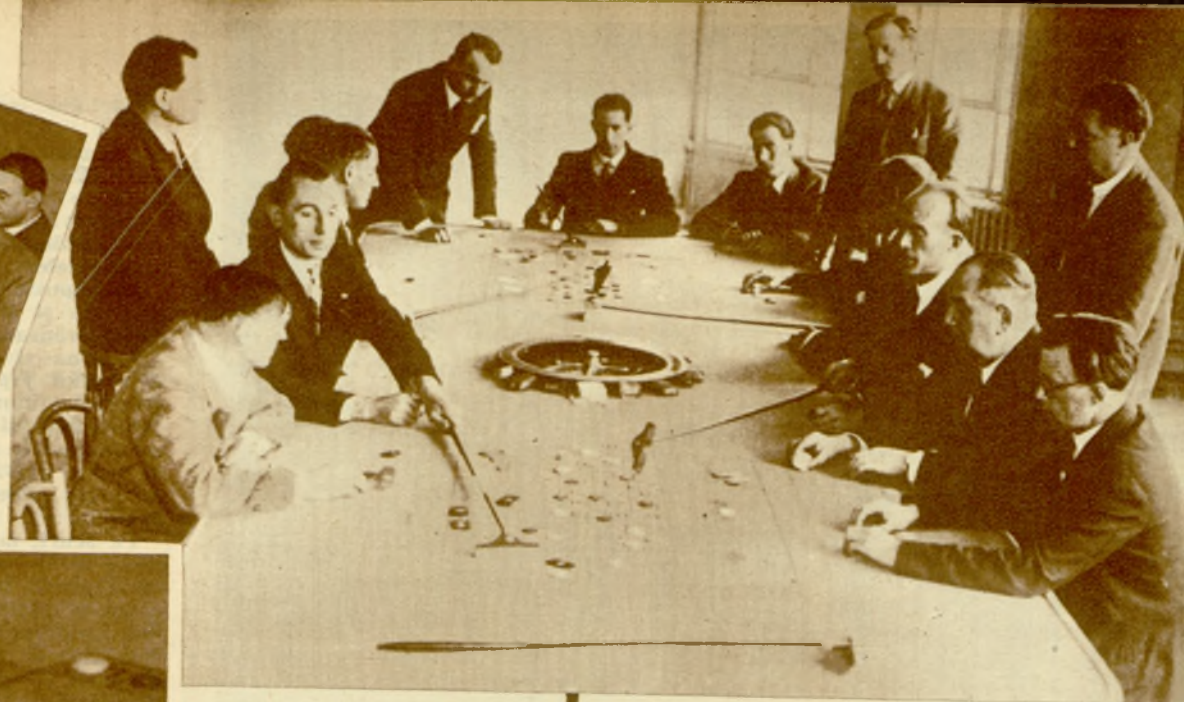
CINEVA care nu cunoaște atmosfera agitată a unei săli de joc, își poate imagina foarte greu, imensele calități care se cer meseriei de crupier, omul care ține jocul în mână prin însușirile lui fizice și spirituale. Deaceea este foarte interesant să vizitezi o școală în care tinerii crupieri sunt instruiți și să auzi părerile unui profesor rutinat, despre greutățile și despre părțile interesante ale meseriei de crupier. Crupierul trebuie să aibă o conduită impecabilă, să aibă cunoștinți perfecte din mai multe limbi străine, — și mai ales trebuie să fie un mare cunoscător al oamenilor. Crupierul trebuie să aibă nervi de oțel. Căci sunt puțini la număr jucătorii care se pot ține tari până la sfârșit. Nicăieri nu se ciocnesc pariurile cu atâta energie, nicăieri sufletul nu se

Pentru așezarea bilei se cere o îndemânare deosebită. Bila este aruncată de la stânga spre dreapta de crupier

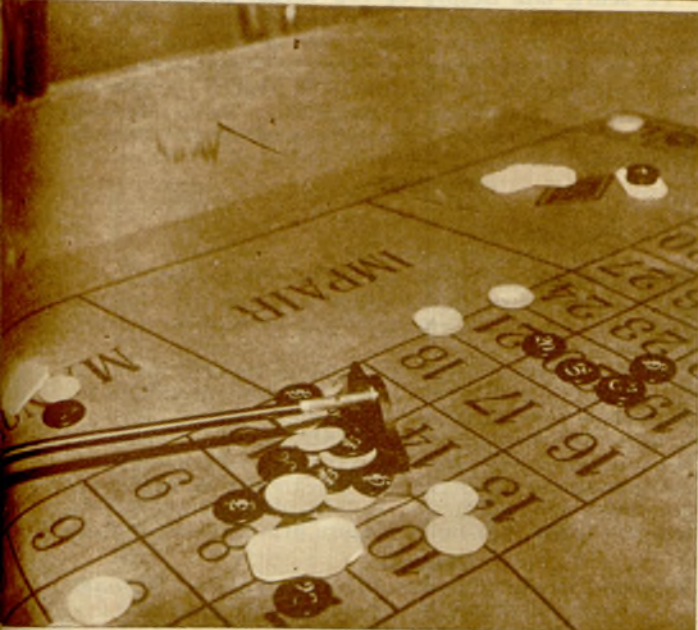

Profesorul îi învață pe crupierii să socotească cotele atribuite jetoanelor câștigătoare.

Jetoanele care au pierdut sunt culese de crupier.

Crupierii fac un joc mic între ei

crupierului nu au dreptul în nici unul din cazuri să oscileze. Desigur că adevărata experiență și rutină, „ultima șlefuială” nu o poate căpăta crupierul decât în sala de joc. Menirea școlii este să deprindă pe tinerii elevi cu regulile și tehnica diferitelor jocuri de noroc atât de bine, încât să le poată spune pe de rost și în somn. În același moment în care bila s'a oprit la un număr oarecare, crupierul trebuie să știe privind masa verde, cine a câștigat, cine a pierdut, cât de mare este câștigul și cât este pierderea. Acest lucru presupune că crupierul este un calculator sigur. După teoria învățată la școală, tinerii crupieri pornesc imediat în marile cazinouri din lume făurindu-și o existență în vasta împărăție a bilei de ruletă.

Testează roata norocului

desbracă mai mult, — într'un cuvând nicăieri omul nu-și dă „arama pe față” mai vârtos ca la masa verde, puternic luminată, dinaintea bilei care saltă mecanic peste cele 36 numere fatale. Arbitrul liniștitor, calmul, trebuie să-l reprezinte în mijlocul acestei lumi agitate, crispate până la disperare, — crupierul. Cu aceeași siguranță și liniște cu care strigă el monotona frază „Faites vos jeux”, trebuie să știe să urmărească întreaga fierbere care se produce de la prima lui strigare, până la tot atât de monotona „Rien ne va plus” care încheie jocul. Minte lui trebuie să fie tot timpul clară, el trebuie să domine neîncetat situația. Jucătorii trebuie să-l considere ca maestrul lor. Dacă pierderile sau câștigurile sunt mici, dacă banca are de înregistrat câștiguri imense, sau dacă un jucător îndrăzneț o aruncă în aer, — nervii

Masa de ruletă trebuie să fie perfect orizontală. Acest lucru trebuie observat înainte de începerea fiecărei ședințe

Contrabanda DE ARME

din România în Bulgaria și în Turcia

D. Maurice Laporte reporter al revistei pariziene „Police Magazine” a luat parte de curând la o excepțională contrabandă de arme româno-turco-bulgară.

În rândurile care urmează, el descrie peripețiile prin care a trecut.

GUVERNUL din Sofia a dus în ultima vreme o luptă pe viață și pe moarte împotriva tuturor putregaiurilor care infectau Bulgaria: comitagi, bandiți, haiduci, contrabandiști și alți indivizi certați cu legea.

Din presa bulgară am aflat despre sfârșitul tragic al lui Pătrăști. Nu am fost surprins de loc. Se pare, după amănuntele pe care le avem, că „bătrânul” a murit la postul său, la câteva mile de Varna, pe Marea Neagră, scufundat de un obuz de tun. N’au trebuit nici trei minute pentru ca vasul *Țiparul* să se piardă în adâncimi. Nu e mult de când eram să mă prăpădesc și eu în împrejurări identice. Nimeni nu-și poate da seama de importanța formidabilă a traficului de arme de război, pe care-l exercită aventurieri îndrăzneți demni de altă generație decât a noastră!

Adevărați pirați! Dar pirați care-și plătesc îndrăzneala cu pielea lor, — dovadă Pătrăști, care nu va mai pleca niciodată să ia din Insula Șerpilor acele lăzi pline de arme, pe care le livra comitagiilor bulgari, care le răspândiau la rândul lor în Turcia, în Grecia, în Albania, peste tot unde oamenii mai vor încă să se bată.

Am făcut cunoștința lui la Sulina, la cafeneaua celor „Șapte minuni”.

Am semnat contractul cu el pe tăblia unei mese soioase. M’am imbarcat pe *Țiparul*. Pentru toată lumea, afară de Pătrăști, eram matelot de punte.

Un om curios acest căpitan: mic, bătrân, slab, — de-o slăbiciune înspăimântătoare; brațe anormal de lungi, pielea bronzată, acoperită de tatuaje.

Mi-a spus că este român și vorbea șapte limbi, printre care și franceza. Acesta era singurul lucru pe care-l credeam.

A doua zi dimineața, echipajul fără naționalitate al vasului *Țiparul* avea un marinar în plus. Iată o manieră minunată de-a face un reportaj.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, în zorii zilei, am stopat în marginea insulei Șerpilor, la adăpost de orice privire indiscretă. La o milă depărtare, se distinge silueta unui vas care se apropia cu viteză redusă.

Pe scurt, iată despre ce era vorba. În această regiune urma să se întâlnească vasul turcesc *Regina* cu *Țiparul*. În fiecare lună, cele două vase veniau exact la întâlnire. Transbordarea se făcea în mijlocul mării și *Țiparul*, ale cărui acte în regulă indicau un transport de marchitan în Bulgaria — lucru adevărat în parte — putea să transporte nestingherit marfa prohibită.

Un fluer ordonă:

— Toată lumea în picioare!

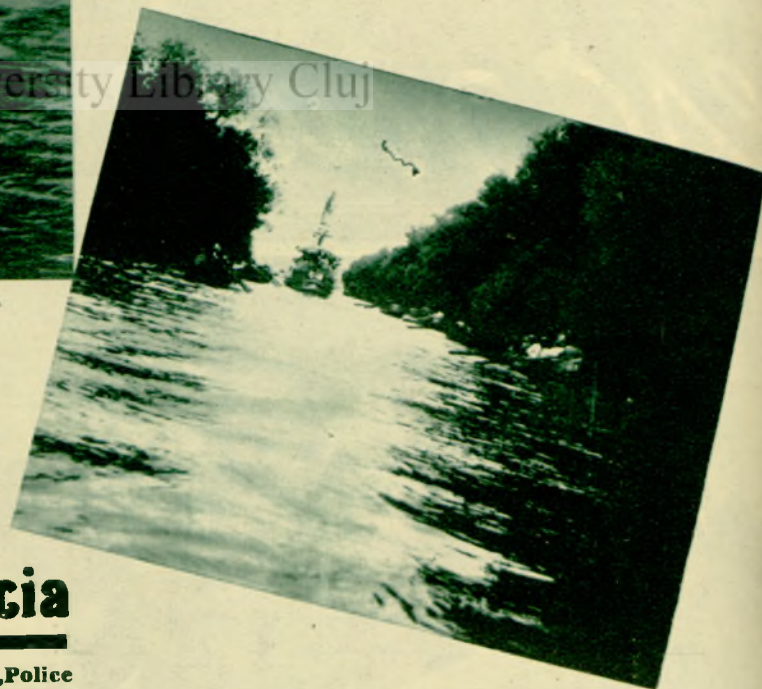
Douăzeci de voinici se așează în cerc pe punte.

— Băeji! spuse apoi Pătrăști arătând spre *Regina*. Trebuie să ne grăbim. Așezați-vă la bărci și nu pierdeți vremea degeaba.

Zece minute mai târziu, căpitanul *Reginei*, un colos turc numit Moudjian, cu fața roșcovană întretăiată de o mustață puternică sări pe punte.

Mare furnizor de arme, el întrebuița în conducerea afacerilor sale aceleași scrupule, aceleași formule politicoase ca alți negustori. El exercita de șapte, opt ani, întocmai ca Pătrăști, traficul ilicit de arme, pentru care legile române și bulgare prevăd pedepse între

Țiparul înaintează lanșos, fiind urmărit la o distanță oarecare de micul vas român care vine cu repeziciune.

cinci și douăzeci de ani de închisoare. Fără îndoială că amândoi ar fi meritat de 100 de ori maximul de pedeapsă. Rolul lui Moudjian e nelimitat: el vinde armele și munițiile pe care le cumpără din magazinele turcești. Lăzile, plumbuite cu îngrijire și înregistrate sunt predate lui Pătrăști, care urmează să ducă transportul mai departe. Ar fi prea periculos pentru Moudjian să se aventureze cu *Regina* lui în apele române sau bulgare. Autoritățile prevenite, nu se sfiesc să urmărească vasele suspecte. Este nevoie deci de vicleșug.

Pentru a reuși un transport, nu poate exista mijloc mai bun decât de-a utiliza serviciile unui vas ca Țiparul. Acesta are mai multe șanse să se strecoare printre vămuitori, decât un vas mare. Afară de acesta, având hârtiile de bord în regulă, poate evolua liber sub pretextul transitului, jucându-se astfel cu poliția.

*

Pătrăști și Moudjian își strânseseră cu cordialitate mâinile.

— Buna, făcu bătrânul.

— Buna, Pătrăști!

Căpitanul *Reginei* spuse câteva cuvinte la urechea bătrânului. Pătrăști făcu un gest de aprobare și mă prezentă.

— Incântat, domnule francez spuse Moudjian. Din moment ce vă bucurați de simpatia „bătrânului prie-

Armele sunt descărcate cu îngrijire pentru a fi transportate de vasul turc.

ten" o aveți desigur și pe a mea. Te invit pe bordul *Reginei*, vom bea în sănătatea acestei frumoase întâlniri.

Turcul mă bătu amical și viguros pe umăr, continuând apoi:

— Pentru că ești de-ai noștri, de aceia te invit să bei pe puntea mea... Ce să bem? Vichnovka, vudka sau cafea?

— Vudka, spuse Pătrăști.

— *Pékola!*

Precedați de Moudjian, descindem depe Țiparul. O barcă ne duse până la *Regina*.

Era un vas de tonaj destul de mare. În momentul acostării noastre, echipajul său lansa trei șalupe pe mare. Acestea formau legătura permanentă între cei doi contrabandiști. Toată lumea era în activitate.

Printr'o ușă mică, am intrat într'o încăpere lungă și goală. În mijlocul ei, erau așezate patru scaune și o masă: singurele mobile vizibile. Țintuită la perete o coadă de mătură, crestată în lung cu cuțitul.

Pătrăști salută vechea cunoștință.

— Ah! contabilitatea lui Moudjian.

Turcul îmi explică:

— Da, fiecare creștătură reprezintă o afacere, un transport, dacă vrei.

Ne așezară în jurul unei măsuțe, pe care

O vedere a portulul Sullna, reședința Țiparului.

Moudjian puse trei sticle și un pachet de cărți. Intorcându-se apoi spre mine el spuse:

— Transbordarea va dura două ore. Vom face un pokerac aci. Acum vei ști de ce mi-am botezat cabina mea: camera celor patru ași (tchetri assos). Poftim.... Imparte d-ta.

Moudjian este unul din cei mai tari jucători de poker din câți cunosc. Grație norocului remarcabil și științei lui mi-a câștigat vreo douăzeci de lire turcești. Pătrăști era curățat. Am socotit prudent să ne oprim aci.

Turcul aranjă cărțile și-mi spuse:

— OJci prost, dar știi să pierzi. Dacă Chestevo ți-ar fi semănat, ar mai fi fost încă în viață. În definitiv îți voi explica lovitura celor patru ași.

Moudjian goli trei pahare, unul după altul.

— Este vorba fără îndoială de o lovitură de bluff spusă Pătrăști.
— De fel, bătrâne prieten. Afacerea s'a petrecut aci, iarna trecută. L-ai cunoscut pe Chestevo, secundul meu, băiat inteligent, energic la nevoie, cuceritor, având în suflet nevoia aventurii, pe scurt: un prieten. În repetate rânduri am trebuit să intervin pentru a-l opri să se joace cu cuțitul cu diferiți oameni ai echipajului, cari nu-l iubiau de loc. Acum privește această ușă Pătrăști. Da, cele două găuri de la înălțimea umărului d-tale.

Pătrăști se ridică și flueră încet.

— Sunt urmele unui pumnal.

— Exact bătrâne prieten. Am spălat ofensa, dar am lăsat urmele. Cred că înțelegeți spusă Mondjian întorcându-se spre mine. Povestea este banală. În sănătatea voastră, prieteni!

Ceeace este mai important este c'am pierdut un excelent secund. Dar ce să-i faci? Sunt obligațiuni de îndeplinit; le-am satisfăcut cu două lovituri de pumnal.

— Dar ce rău ți-a făcut Chestevo? întrebă bătrânul.

— Un afront pe care un om ca mine, sau ca d-ta, nu-l va lăsa niciodată nepedepsit. O partidă de poker, un „pot” interesant, gândește-te douăsprezece lire! El era „servit”. Am luat patru cărți, cei patru ași! Un jucător bun ar fi acceptat pierderea. El, a contestat însă cinstea loviturii. Puteam să iert această insultă?

— Desigur nu!

Acum mă inapoiez pe bord pentru a supraveghia afacerile noastre spusă Pătrăști.

— Rine prietene. Timpul trece repede și ar fi păcat să ni se întâmple ceva.

— La revedere căpitane.

— Inch Allah! domnule Francez.

În timpul absenței noastre, puntea Tiparului s'a încărcat de lăzi grele. Erau etichetate și purtau fiecare un număr de ordine. Dimitri, secundul lung și slab, cu fata brăzdată de cicatrice, stătea aproape de punte, tot atât de imperturbabil ca și cum s'ar fi aflat în magazia de primire a unei mari întreprinderi. Nu lipsea nici măcar un cartuș. Totul era în ordine, solid încărcat.

S'a așteptat ca ultima șalupă să pornească și apoi un freamăt străbătut puntea. În spate, apa bătută de elice murmură.

Distanța între cele două vase se mărea la fiecare secundă. Îngrămădiți cu spatele punții, mateloții noștri salutau pe cei ai Re-ginei.

— La ce oră ancorăm? îl întrebai pe Pătrăști.

— Dacă totul merge bine, în șase ore.

— Dar poliția? Vama?

— De astea nu mă tem eu! Dacă prin imposibil vameșii vor vizita Tiparul le voi deschide două, sau trei lăzi pline cu mărfuri diverse, pe care le plimb de ani de zile. Apoi dacă-mi vor examina hârtiile de transit, vor constata că vasul meu inocent a luat la Constanța un transport de marchitan. Nu trebuie însă să ne temem de asemenea lucruri, căci vom ancora în fața deltei Dunării, într'un colț pierdut, unde prietenii absolut siguri, pescari, ne așteaptă spre a ne da concursul.

Trecuseră trei ore de când Tiparul tăia apa cu viteza celor optsprezece noduri, când un marinar veni gâfâind să ne deranjeze de la masă, pe Pătrăști, pe secund și pe mine.

— Ce s'a întâmplat întrebă bătrânul.

— Căpitane! Omul de la catarg a zărit un vas suspect la o distanță apreciabilă. Cred că Românii ne urmăresc.

Pătrăști se întunecă și alergă pe punte.

— Dă-mi binocul! urlă el la secund, care-l urma.

El privi cu atenție pe suprafața apei, trase de câteva ori din pipă pentru a-și ascunde turburarea fiindcă era stinsă o aprinsă din nou ca și cum nimic nu s'ar fi întâmplat și spusă.

— Vasul acela plutește cu o viteză drăcească. Într'o jumătate de oră ne va ajunge.

— Crezi că este vorba de un vas al Insulii Șerpilor, căpitane?

— Dracu știe, dar mi-e teamă că e așa!

— Ce vei face?

— Eu? Nimic. Nu este oare Tiparul în regulă cu poliția?

N'are nici o importanță controlul pentru mine. Cred totuși că n'ar strica câteva ture suplimentare la elice. Spune să se execute manevra, Dumitre.

Fluerul secundului spintecă aerul. Oamenii alergară la posturi.

Pătrăști îmi spusă:

Este o adevărată plăcere să comanzi băeților.

Și arătând punctul negru din depărtare:

— Vor să ne facă mizerii. Las' că-i învăț eu miște.

Motorul intră în acțiune Tiparul naviga repede.

Fluerul secundului răsună a doua oară.

— Toată lumea la posturi!

Timp de un sfert de oră se părea că distanța între „Tiparul” nostru și vasul misterios, este aceiași. Dar puțin mai târziu se putea observa că acesta din urmă se apropie din ce în ce.

Pătrăști, foarte calm, privea tot timpul către orizont.

Încercai să identific adversarul probabil.

— Se pare că e un torpilor, spusă.

— De unde! Un vas fără nici o importanță. Treizeci de oameni pe bord și un tânăr care comandă, — îl disting foarte bine.

Nervii mei erau crîșpați.

Trei ceasuri după amiază, în plin soare, cer albastru, mare liniștită.

Lupta între Tiparul și vasul amenințător era cu totul inegală. Pătrăști își dăde seama de aceasta.

— Încetiniți la 400 de ture, spusă el secundului.

Manevra fiind executată vasul contrabandist își încetini mersul. Micul vas de război, purtând tricolorul roș galben și albastru se îndreptă spre noi.

Tiparul încetini mai mult. El ridică culorile românești.

În primul moment se părea că vasul se va opri în spatele nostru, dar el ne ajunse și trecu pe lângă noi în plină viteză. Am zărit doi marinari și un ofițer cari stătea în fața unui tun mic.

— Ce înseamnă această manevră murmură Pătrăști? Vrea să înspăimânte? Crede ofițerul acela că are de-aface cu un corăbier? Vasul veni din nou în dreptul Tiparului, învârtindu-se în jurul lui.

— Frumoasă înscenare! spusă eu.

Pătrăști medită două minute și spusă apoi:

— Le-arăt eu loc cu cine au de-aface.

— Viraj!... ordonă el cu glas tare.

Motorul huruia groaznic. Tiparul se întoarse brusc, tăind mul vasului, care începuse să se rotească a treia oară în jurul nostru. Se vor ciocni cele două vase?

— Trageți spre stânga, toată lumea!

Apoi:

— Încetați.

Vasul de război se opri puțin mai departe.

— Ași fi putut să-l sfărâm spusă Pătrăști cu glas surd.

Tiparul continuă să se depărteze. Dar Românii, reculeși de prima emoție, continuă urmărirea.

Deodată o lovitură de tun se auzi prelungindu-se pe întinderea mării.

Orice rezistență devenia imposibilă. Bătrânul scrâșni din dinți. Secundul strigă „stop!” și lupta se sfârși.

O barcă cu motor se detașă de la vasul de război venind spre noi. Un ofițer și trei oameni, înarmați până în dinți erau înăuntru.

Pătrăști nu spusă nimic în clipa în care Românii săriră pe bord. Secundul lui era copleșit. În această clipă regretau desigur amândoi că nu au dat lovitura care va fi scufundat pe adversarul nostru.

Ajuns în dreptul nostru, ofițerul salută, ne privi cu atenție, adresându-se lui Pătrăști se prezentă:

— Locotenentul Periașul comandantul vasului Coada. Am o rețetă cu domnul căpitan?

Bătrânul pirat își scoase cascheta și spusă:

— Căpitanul Pătrăști, comandantul „Tiparului”, port de război la Sulina.

Și apoi:

— Secundul meu, Dimitri; prietenul meu, reporter francez.

Locotenentul Periașul nu păru prea emoționat și cu o poartă caracteristică oamenilor din țara lui, mă asigură că Franța este o țară nobilă, francezii oameni încântători, Parisul cetatea viitorului. După care, neuitând scopul misiunii sale, îmi puse pe masă un interesat câteva întrebări cu privire la călătoria mea și la rațiunile prezenței mele pe Tiparul.

Pătrăști îmi făcea semne cu mâna. Îmi dădeam seama pe ce vroia, și de ce mă prezentase ofițerului. Jocul bătrânului era foarte limpede. El se servia de mine, pentru a înlătura bănuială ce plana asupra lui. Am vorbit așadar despre sentimentele cinstite ale echipajului. Nu se poate presupune ca un ofițer francez să fie, chiar indirect, complice al unor acțiuni oprimate în toate țările. Aventura în care intrasem mă silea însă să mă comport astfel.

Am asigurat deci pe ofițerul român că m'am imbarcat la Sulina, cu destinația Sulina, pe bordul acestui vas care transportă marchitan.

Ofițerul mă ascultă fără să spună nici un cuvânt, părând că întreabă dacă nu comisesse o gafă imensă.

Fața lui Pătrăști se lumină.

Românul se decise totuși să pue întrebarea care-i stătea pe gânduri.

— Explică-mi totuși căpitane purtarea d-tale...

Bătrânul răspunse pe un ton apăsător, ca și cum ar fi fost înșel.

— Purtarea mea? Nu înțeleg domnule.

— Cursa aceea ridiculă...

— Cred că glumiți... Eu să fug? De cine și pentru ce? O asemenea presupunere este cu totul inimaginabilă. Spuneți mai bine d-voastră m'ați urmărit și că manevra d-voastră greșită mă împiedică să provoace ciocnirea și scufundarea a două vase de șase milioane de Majestății Sale Regele Carol. Sau nu cumva l-ați cunoscut căpitanul Pătrăști pirat și vasul „Tiparul” altceva decât un vas al Sulinei? Dacă este așa, faceți-vă datoria. Lăzile vă stau la dispoziție. Actele mele deasemeni.

Un asemenea tupeu l-ar fi dezarmat chiar pe diavol; pe căpitanul nostru ofițer avea o înfățișare de inger.

Totuși urmând invitației, el l-a urmat pe căpitan. După un timp de oră a revenit și a început o inspecție în toată regula:

— Vino dragule, spusă Dimitri printre dinți, — și găsește-mă dacă ești în stare.

— Nu ți-e teamă?

Secundul îmi răspunse:

— Sunt liniștit...

Dupăcum era de prevăzut, locotenentul nu găsisse nimic. Trei minute mai târziu, Pătrăști, primind scuze, porni mai departe. Farsa fusese jucată.

Noaptea, în largul Dunării, o barcă lungă se apropie de „Tiparul” care se opri.

— Ce vrei? strigă bătrânul cu glas puternic.

Se auzi un răspuns:

— Nu te înfură Pătrăști, lasă mai bine scara.

Un minut mai târziu, un îndrăzneț verifică hârtiile și lăzile.

— Frumoasă încărcătură, spusă el. Sper că vom realiza niște guri bune...

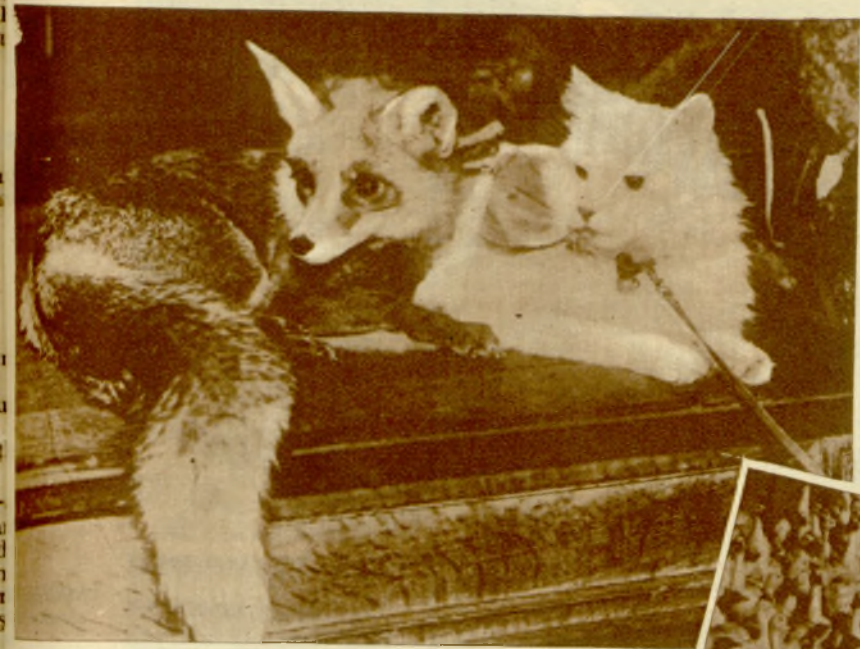
O mulțime de bărci au apărut în urma noastră. Ele și-au început încărcătura, depărtându-se apoi cu încetul.

Aceste expedițiuni în de ani de zile. Executarea lui Pătrăști, scufundarea „Tiparului”, surprins în flagrant delict de bulgarii, va schimba nimic. Acest joc aduce bani prea mulți misterioșilor traficanți, pentru ca aceștia să se teamă de riscuri. Mulți negustori turci, bulgari, români, și-au dublat capitalurile prin cumpărarea armelor de război de contrabandă.

Pătrăști a murit la postul lui...

Alții îl vor înlocui...

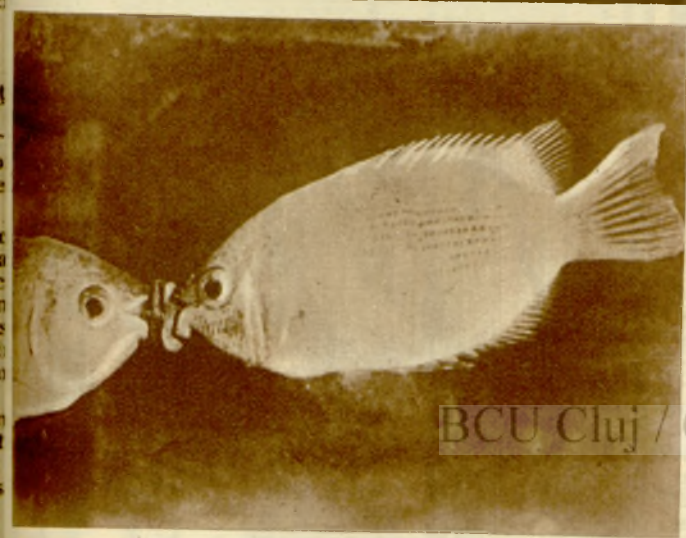
Trad. de I. J.

St. sus: Iată o prietenie cu adevărat rară între o vulpe minunată și pisică albă de Angora, care au fost expuse la o expoziție de pisici din Paris.

Jos dr.: La 10 Noembrie în ziua „găștelor lui Martin” au fost aduse la Oder în Germania 10.000 de găște care vor sfârși prin a fi întrebuințate ca friptură la masa familială. Ele își trag numele după „ziua lui Martin” din 10 Noembrie, când „pasărea lui Martin” constituie tradiționala friptură de sărbătoare.

St. jos: Iată o fotografie care dovedește că „sânge de pește” nu trebuie să însemne lipsă de temperament. Într-un acvariu din New-York, doi crapi se sărută cu foc, făcând dovada contrarie.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PHOSPHATINE FALIÈRES

PIINA ALIMENTARĂ ATĂT DE CUNOSCUTĂ, CARE DĂ COPILULUI, SUB FORMA CEA MAI PLACUTĂ, TOATE PRINCÍPIILE NUTRITIVE ȘI VITAMINELE NECESARE PENTRU DESĂVÂRȘITA LUI DESVOLTARE.

PHOSPHATINE FALIÈRES UȘUREAZĂ CREȘTEREA DINȚILOR ȘI ÎNTĂRIREA OASELOR. DĂ FORȚĂ ȘI SĂNĂTATE. CONVINE ȘI ANEMICILOR, BĂTRÂNILOR ȘI CONVALESCENȚILOR.

Nu există decât o Phosphatină:
PHOSPHATINE FALIÈRES
(Marca 'depusă') De vânzare pretutindem.

Când ești nervos,

surmenat și obosit, nu mai ești în stare să muncești energetic: cum s'ar putea atunci ca întreprinderea D-tale să progreseze? Gândește-te că nopțile de insomnie distrug în scurt timp puterea D-tale de muncă!

Bromural «Knoll».

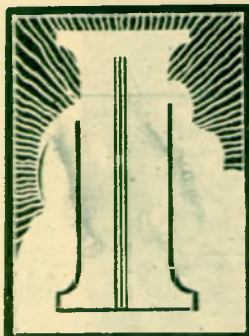
calmantul nervilor și somnifer nevătămător, cu efect constant, ușor de luat, este preparatul de care ai nevoie. El dă nervilor D-tale de îndată calmul absolut și redă somnul binefăcător.

Se găsește în farmacii și drogerii
în tuburi cu 10 și 20 tablete.

Knoll A.-G., Fabrici chimice, Ludwigshafen/Rin.

La mun
tina

Ierusalim, leagăn străvechiu de rase și religii, e adeseori teatru unor lupte sângeroase între arabi, evrei, ortodoxi și schismatici. Și, aproape regulat, guvernul englez se vede nevoit să intervie ca să înăbușe sau să preîntâmpine dezordinele cari, deslănțuite de obicei în centrele răsăritene, capătă caracterul unor adevărate tragedii. Actualele turburări au fost mai îngrozitoare decât cele precedente, fie din cauza energiei cu care era condusă răscoala, fie din pricina repercusiunii avută în Transjordan, în Siria, etc. Oare era vorba, într-adevăr, de un protest împotriva imigrării ebraice, sau o carte jucată împotriva

Angliei? E o întrebare la care anevoie s'ar găsi răspuns. Faptele vorbesc de la sine. De câțva timp, se observă în Palestina o neîntrecută și crescândă imigrare evreiască, mai cu deosebire elemente fugite din Germania. Autoritățile engleze prinzând de știri despre nemulțumirile arabilor față de această invazie, puseseră în vedere ambelor părți că vor interveni la cel mai mic incident — și cu toată strășnicia. Consiliul executiv din Jaffa, socotindu-se jignit de acest *ultimatum* al lui sir Wauchope, răspunse că manifestația antiebraică trebuia să aibă loc cu orice preț; într-adevăr, imediat ce trupele britanice ocupară câteva puncte strategice, izbucni o grevă generală. Eșind din moscheele lor, arabii se adunară într-una din piețele Jaffei, formând, de acolo, un cortegiu care se încăeră cu poliția. Din grupul manifestaților porni o ploaie vijelioasă de pietre și bastoane, iar în urmă se auziră împușcături de armă. Pe terenul golit de mulțimea în panică, rămăneau trei morți și douăzeci de răniți. Târziu, noaptea, se auziau încă ecourile împușcăturilor izolate în vreme ce se luau măsuri grabnice pentru apărarea edificiilor publice cu sârmă ghimpată.

'Arabii sunt
deamă

Școala politehnică din Haifa construită după modelul unui institut european.

ul, pe in-
nean...

Dezordinele, alimentate de „Tinerimea Arabă” se întindeau apoi la Ierusalim și la Haifa. Faptul cel mai semnificativ al acestei prime zile a fost acela că arabii nu și-au manifestat dușmănia împotriva evreilor — cum s'a mai întâmplat în turburările din urmă, — ci s'au răscolat cu toată hotărârea în contra englezilor. Aceasta înseamnă că sentimentele antibritanice, în rândurile arabilor, prind rădăcini din ce în ce mai profunde. Arabii, cari sunt în majoritate absolută în Palestina, au sporit mereu ca număr, pe când terenurile ce le-au fost puse la dispoziție s'au redus cu peste o sută de mii de hectare, din pricina cumpărăturilor făcute de evreii emigranți. Situația nu e mai puțin tragică decât în zilele de răscoală din 1921 și 1928. La Jaffa, centrul rebeliunii, au fost arestați numai decât Jamal Hussein, vărul Muftiului și Yacut Hussein, căpetenia „Tinerimei Arabe”.

A doua zi, Arabii din Haifa încercau să ocupe, prin surprindere, stațiunea de cale ferată Carmel, spre a elibera pe câțiva din tovarășii lor, închiși acolo de către poliție. Și aci au căzut numeroși morți și răniți. La ferestrele stațiunii englezii au postat mitraliere cu scopul de a ține la distanță pe răsculați cari se baricadaseră prin împrejurimi, după ce nimiciseră și trecuseră prin foc la tot ceea ce le căzuse în mână. Intre timp, agitațiile izbucneau și în Transjordania, la Nablus, la Safed, la Azareth și — mai grave încă — la Ierusalim, unde mulțimea se revărsa în valuri până sub ferestrele guvernatorului; liniștea a fost restabilită numai de optsprezece aeronave engleze de război cari, sburând aproape de pământ, au îndemnat pe Arabi să vadă situația mai limpede. Și la Jaffa ajungea

numai decât o escadră aeriană trimisă din Egipt, iar altele se concentră în localitățile mai mici. Anglia mai apreciease valoarea aviației în cursul represiunii dezordinelor din Afganistan. Ca o primă urmare a turburărilor, celebra moschee a lui Omar a fost neîntrerupt aglomerată de credincioși, chiar în zilele nerituale de rugăciuni, în vreme ce Zidul Plângerii rămânea pustiu, deoarece evreii nu îndrăzneau să se aventureze în cartierul arab. În dimineața zilei de Duminică, sângele curgea și la Ierusalim, unde arabii încercaseră să dezarmeze pe a-

Pe străzi freamătul după primele lupte a fost extraordinar. Casele au fost dărâmate. În portul Haifa a sosit un vas cu proeminențele autorităților polițienești engleze.

Pe străzi au fost mari bătălii. Populația Palestinei este numai de un milion de locuitori dintre care foarte puțini evrei.

Poliția engleză a instalat muniții împotriva revoluționarilor arabi. Străzile au fost baricadate cu sârmă ghimpată.

★
RĂZBOIUL
★
PĂSTRAREA
★
PĂSTRAREA

genții britanici însărcinați cu supravegherea cartierului lor. Frământările au fost atât de amenințătoare în cât toate porțile orașului se aflau ocupate militărește cu agenți voluntari civili. Inmormântarea victimelor s-a făcut în ascuns, iar copii arestați — internați la Acri. Surprinzător este faptul că știrea turburărilor și semnalul revoltei s'a putut răspândi la distanțe apreciabile, deși guvernul tăia orice comunicație telegrafică și telefonică. Acum, cu toate că demonstrațiile cele mai vajnice par să se fi stins cu desăvârșire, situația nu e încă limpezită. Palestina trăește clipe de nesiguranță, cu străzile deșarte, magazinele închise și steaguri negre la casele notabililor arabi. Dar faptul cel mai interesant al acestei „săptămâni sângeroase” este că revolta pare să fi fost îndreptată mai mult împotriva englezilor decât a evreilor. La drept vorbind, arabii n'ar trebui să le poarte pică emigranților ebraici. Majoritatea băncilor arabe din Palestina și-au văzut casele de bani umplute cu depunerile evreilor și, nouile capitaluri le-au dat o extindere și dezvoltare neașteptată.

Și dacă Palestina se află, astăzi, într-o anumită stare de prosperitate, o datorește tocmai venirii acestei afluențe de substanțe.

Șomaj aproape că nu există acolo.

Arabii, au fost aliații cei mai credincioși ai englezilor, în timpul războiului mondial și, pricinile adevărate ale nemulțumirilor actuale constau în faptul că „Tinerimea Arabă” reproșează Angliei de a nu-și fi ținut unele angajamente formale, în cursul marelui conflict. Cele mai bune terenuri cultivabile ale țării — relativ mică — ar fi proprietate ebraică și lucrate cu muncitori evrei. Arabii reprezintă, azi, în Palestina, 73 la sută din populație. O majoritate covârșitoare care în 1921 și 1928 și-a mai revendicat drepturile în chip sângeros.

...Și norul acesta planează de acum încolo, amenințător, de-a supra soarta Pământului Sfânt.

G. R.

Pentru a avea o digestie normală

Dacă suferiți de un exces de aciditate, alimentele fermentează în stomacul dv. și consecințele sunt numeroase indispoziții stomacale. Pentru a vă asigura o digestie normală, lipsită de această hiperaciditate, care împiedică funcțiunile stomacului, luați o jumătate de linguriță de cafea de Magnesia Bisurata. Acest anti-acid neutralizează aproape în mod instantaneu excesul de aciditate, împiedică fermentația și previne arsurile, acrelile, sughițurile stomacale și chiar complicațiuni mai grave, ca: gastrita, gastralgia și ulcerul stomacal. Magnesia Bisurata, adevăratul remediu alcalin pentru acei, cari suferă de un exces de aciditate, vă va permite de a mânca tot ce vă place mai mult, fără teamă de urmări dureroase. Ea se găsește de vânzare în toate farmaciile și drogueriile, la prețul de 75 lei, sau în format mare economic 110 lei.

Președintele republicii spaniole Alcala Zamora a vizitat de curând Xanen orașul sfânt al Marocanilor, cu prilejul inaugurării unei șosele. Al a fost primit de notabilitățile orașului care stă sub protectoratul spaniol. Fotografia noastră reprezintă pe președintele Zamora (al treilea din stânga) cu suita lui și prințul marocan Hafi-El-Bakali la inaugurarea șoselei. Pe ambele părți ale drumului se înghesue băștinașii veniți să salute înaltul oaspe.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Părul

care se rărește
pe zi ce trece...

CHELIE

Dacă sunteți chel, dacă rădăcina părului e moartă, nimeni și nimic de pe lume nu vă poate ajuta.

Din contra, dacă în fiecare zi, când vă pieptănați, scoateți pieptenele plin de păr, dacă observați rădăcina părului, dacă aveți mătreață, broșura noastră vă va ajuta. Această broșură — pe care o primiți gratuit, — vă va spune despre un tratament nou, științific, care oprește căderea părului, întărește rădăcina care e pe cale să moară și face să crească un păr nou, bogat și mătăsos. Trimiteți-ne cuponul din stânga încă azi. Nu așteptați până e prea târziu.

GRATIS

Rog a-mi trimite
imediat interesanta broșură R 8

BON No. 1

de tăiat și de trimis (într-o scrisoare sau lipit pe o carte poștală) către

Laboratorul VOREL, Piatra Neamț

Laboratorul
VOREL
PIATRA NEAMȚ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Cum le-au combătut marile vedete ale ecranului și cum trebuie să le combați și dvs. pentru a vă desăvârși personalitatea

ACUM câteva luni, în cursul unei vizite făcute în studio, talentatei Helen Hayes, care mă primi în cabina ei minusculă oprindu-mă la ceai, discuția noastră fu întreruptă de un actor mai bătrân care intră spunând că o tânără fată din Middle West ținea grozav s'o cunoască, și întreabă dacă Miss Hayes îi permitea s'o introducă.

Vizitatoarea avea vre-o 18 ani fiind elegant îmbrăcată și atrăgătoare. I se citea pe față că această întrevedere cu Helen Hayes era pentru ea realizarea unui vis. Dar când încercă să vorbească, emoția îi sufocă cuvintele. În cele din urmă, reuși să bâlbaie ceva despre admirația pe care o avea pentru actriță și să-și ia rămas bun.

Mi-o imaginam mai târziu, povestind prietenilor sale cum se întâlnise cu Helen Hayes și o auziam parcă spunând:

„Dar m'am emoționat în așa hal încât n'am putut spune o vorbă. Trebuie să-i fi părut îngrozitor de proastă”.

Care din noi n'a trecut în viață printr-o clipă în care paralizat de o timiditate subită a pierdut una din cele mai bune ocazii de a se releva? Deși nu există statistici care s'o dovedească, putem spune că nouă oameni din zece, chiar cei cari par perfect echilibrați, suferă sau au suferit de aceeași boală.

Să luăm spre exemplu, femeile ecranului. Dau impresia că sunt foarte sigure de ele, că jonglează cu emoțiile ca cel mai desăvârșit prestidigitator. Și cu toate acestea, fiecare dintre ele, fără excepție, a avut de luptat cu timiditatea.

Mă îndoesc că există cineva care să fi suferit mai mult de timiditate decât Helen Hayes, și abia în ultima vreme a învățat s'o înfrângă.

„Dar pentru ce să fie timidă?” veți întreba dvs.

Oricât v'ar părea de ciudat, Helen Hayes nu se consideră o bună actriță de cinema, și aceasta, cu tot succesul pe care l-a avut în public filmul său „Păcatul Madeleinei Claudet” și cu tot premiul pe care i l-a acordat „The Motion Picture Academy of Arts and Sciences” pentru această minunată creație cu care și-a făcut debutul în cinema. Se compară cu așa numitele frumuseți ale ecranului și se socotește inferioară. Nu mică a fost uimirea operatorilor când au auzit-o spunându-le: „Sunt foarte puțin fotogenică dar mă voi strădui să nu vă dau prea mult de lucru”. Chiar atunci când personalul aplaudă entuziasmat felul în care a realizat o scenă, ea inclină să creadă că acesta o face din genozitate, numai pentru a o încuraja.

Înainte de a începe să turneze „Sora Albă”, Helen Hayes a aflat că Clark Gable a încercat să refuze rolul lui Giovanni și imediat a tras de aci concluzia că acesta nu vroia să joace cu ea pentru că nu era atât de frumoasă și de seducătoare ca celelalte stele pe care le avusese până atunci drept parteneri. Cum era și de așteptat, ideea aceasta i-a luat tot curajul astfel că în clipa când a intrat în studio pentru a începe turnarea noului film, se afla sub imperiul celei mai teribile emoții. Întâmplarea făcu ca prima scenă să fie o scenă de dragoste. Ca de obicei, însă, timiditatea ei se spulberă, imediat ce aparatele începură să opereze; încetă a mai fi Helen Hayes și deveni personajul pe care-l interpreta. Dar când Gable o luă în brațe, tracul reveni și fu cuprinsă de o totală rigiditate. El se plecă apoi asupra ei ca s'o sărute — și izbucni în râs.

Aceasta-i confirmă bănuiala pe care o avusese aflând că Gable nu voise să primească rolul lui Giovanni și se duse în seara aceea acasă copleșită de tristețe. În ziua următoare tracul ei era mai mare decât oricând. Oricât se străduia, nu-și mai putea apropia personalitatea caracterului pe care-l interpreta. În cele din urmă, își luă inima în dinți și căută să aibe o explicație cu Clark Gable.

„Pentru ce n'ai vrut să joci în filmul acesta cu mine?”

„Ca să-ți spun drept, Miss Hayes — mi-era teamă de d-ta. Ești o actriță atât de minunată încât mă temeam că pe lângă d-ta, jocul meu avea să apară o străduință de diletant, lipsită de vi-brație și de convingere”.

Apoi își ceru scuze pentru izbucnirea aceea de râs din scena de dragoste.

„Atât de mare mi-era teama că n'am să fiu la înălțimea d-tale încât când am început scena — ei bine, mi-am pierdut capul, nu mai știam ce fac, asta-i totul.

Helen Hayes îl privi uimită.

„Și în tot acest timp, mi-a fost o teamă de moarte de d-ta” mărturisii ea la rândul-i.

Apoi, dându-și seama de ridicolul situației, ambii izbucniră în râs.

„Întâmplarea aceasta” zise ea povestindu-mi-o „mi-a arătat cât de stupid e să-ți faci gânduri negre din presupunerea că cineva ar avea o părere proastă despre tine când în fond acesta poate fi stăpânit de aceeași teamă ca și tine. De atunci, oridecâteori am o criză de timiditate, mă opresc pur și simplu și mă întreb: „De ce te temi?” Oridecâteori mă iau în scurt, teama mea capătă ceva

comic și râsul, am descoperit, este un admirabil antidot împotriva timidității.

V-ați întrebat vre-odată ce determină în primul rând, timiditatea? Psihologii spun că ar lua naștere dintr'un „sentiment de inferioritate”.

Am avut cu toții în viață clipe când am fost făcuți să ne simțim sub nivelul celorlalți.

Sylvia Sidney își atribuie timiditatea faptului că pe când era fetișă mică de școală, figura ei avea forma unui măr domnesc. Pentru a o necăji tovarășii săi de joacă și camarazii de școală îi strigau: „Fatty”, ceea ce s'ar traduce prin *bursuca*. Porecla aceasta a făcut-o să sufere atât de crunt încât a dezvoltat o exagerată teamă de oameni; și pentru că avea un temperament extrem de sensibil, timiditatea ei lua forma unor toane și accese de mânie de care se servea pentru a scăpa din situațiile în care atenția se concentra asupra ei.

Claudette Colbert spune că în copilărie obicinuia să-și ascundă fața în mâini oridecâteori mama sa o prezenta prietenelor ei. Și atâta caz s'a făcut de timiditatea ei încât ideea i s'a înrădăcinat adânc în suflet și nu mai poate scăpa de această reacție.

Care din noi n'a fost într-o asemenea situație fie în copilărie fie chiar în tinerețe? Acum zâmbim când ne întoarcem privirile înapoi — toate acestea ne par naivități. Dar, aceste naivități au lăsat în sub-conștient impresii ce nu se vor șterge niciodată.

Dacă simțiți că nu aveți darul vorbirii, învățați să ascultați. Luați această atitudine mai cu seamă față de bărbați. Celor mai mulți bărbați le place să se simtă intelectualicește superiori femeilor. Dacă arăși unui bărbat că ceea ce are el de spus te interesează sincer, se va simți măgulit și va găsi că ești una din cele mai atrăgătoare și încântătoare fete din câte a întâlnit el vreodată.

Să poți sta cu totul nestânjenită și fără a spune un cuvânt este o mare dovadă de echilibru. Capacitatea de a discuta în mod inteligent despre cărți servește adesea ca punct de plecare într-o discuție. Dar pentru a putea face așa ceva nu e nevoie să fii un soarece de bibliotecă. Fiecare dintre dvs. poate găsi cel puțin o oră pe zi pentru a citi din literatura curentă.

Cred că oaspele are cel puțin tot atâtea obligații cât și mfitriionii. Un oaspe bun trebuie să fie cât mai amuzant și mai încântător, și o fată nu poate fi niciuna nici alta dacă se lasă biruită de stângăciile timidității.

Loretta Young e de părere că niciodată nu ai mai multă prestanță decât atunci când te știi bine îmbrăcată. Asta nu înseamnă numaidecât o garderobă scumpă. Puțin gust imbinat cu oarecare chibzuială permite oricărei femei să aibe sentimentul că e bine îmbrăcată. Loretta insistă mai cu seamă asupra îngrijirilor pe care femeia trebuie să și le dea când își face toaleta: „Fiți sigure că mâinile vă sunt bine manicate” spune ea „că fardul vă înflorește obraji, că părul e bine aranjat și ciorapii bine întinși. Fiecare defect, oricât de mic, vă sporește timiditatea.

Controlul vocii este unul din primii factori ai impresiei de prestanță pe care ținem s'o facem. Vocea trădează repede emoția. Mușchii gâtului se strâng. Limba se lipește parcă de cerul gurei determinând bâlbâieli ca în cazul domnișoarei de care am pomenit la început.

În loc să vorbească repede de tot pentru a-și disimula emoția, Loretta așteaptă puțin să se calmeze și inspiră apoi adânc. Aceasta are darul să relaxeze mușchii ce-i sufocă vocea, și când are siguranța că e stăpână pe vocea ei, reia conversația.

„Un alt lucru important, e să vă debarasați de „proptele” — în special de batistă. Majoritatea persoanelor care se intimidează, răsucesc inconștient un colț de batistă și prin aceasta o trădează imediat emoția. Un prim lucru pe care l-am învățat când am intrat în teatru, a fost să stau și să șed cu mâinile absolut libere.

Dorothea Wieck, fermecătoarea actriță europeană devenită celebră prin suava-i creație din „Maedchen in Uniform”, spune că și-a biruit timiditatea în momentul când a ajuns să arunce o pereche de mănuși pe care insistă s'o ție în mână în cursul repetițiilor — un regisor reușise s'o convingă că nu-și va pierde niciodată stângăcia atâta vreme cât va depinde de o astfel de „proptea”.

„Fetelor care suferă de timiditate” spune Dorothea Wieck le-aș pune două întrebări:

„Ce pretindeți vieții? Și înseamnă aceasta destul pentru a forma un scop? În cazul acesta, pierdeți-vă în urmărirea lui și pierzându-vă astfel, vă veți pierde și timiditatea pentru că mintea nu mai are timp să se ocupe de o imperfecțiune personală atunci când e concentrată asupra unei ființe precise.

JAMES GRAY

Micuța Ann, în vârstă de 9 ani, fiica Mizei Heald, a devenit o călărească perfectă, în urma lecțiilor pe care le-a luat la școala mamei sale. Fotografia noastră o reprezintă în cursul unei sărituri care trebuie recunoaștem că nu este simplă deloc.

Printemps de Paris

FARMECUL PARISULUI
ESTE INCHIS ÎN NOUL
PARFUM ȘI PUDRĂ

PRINTEMPS DE PARIS

creațiunile subtile ale
casei BOURJOIS

Lei 330
Lei 200
Lei 60
Lei 90

Flaconul model mare
Flaconul obișnuit
Flaconul pentru poșetă
Pudră

BOURJOIS
PARIS

POUDRE LAXATIVE DE VICHY du Dr Souligoux

Laxativă, agreabilă, ușoară de luat, dă rezultate sigure. O linguriță luată în jumătate de pahar de apă seara la culcare, provoacă dimineata la sculare, fără colici nici diaree, efectul așteptat.

Cereți numai flaconul în ambalaj original

De vânzare la toate farmaciile și drogueriile
1, Quai Aulagnier — ASNIÈRES — PARIS

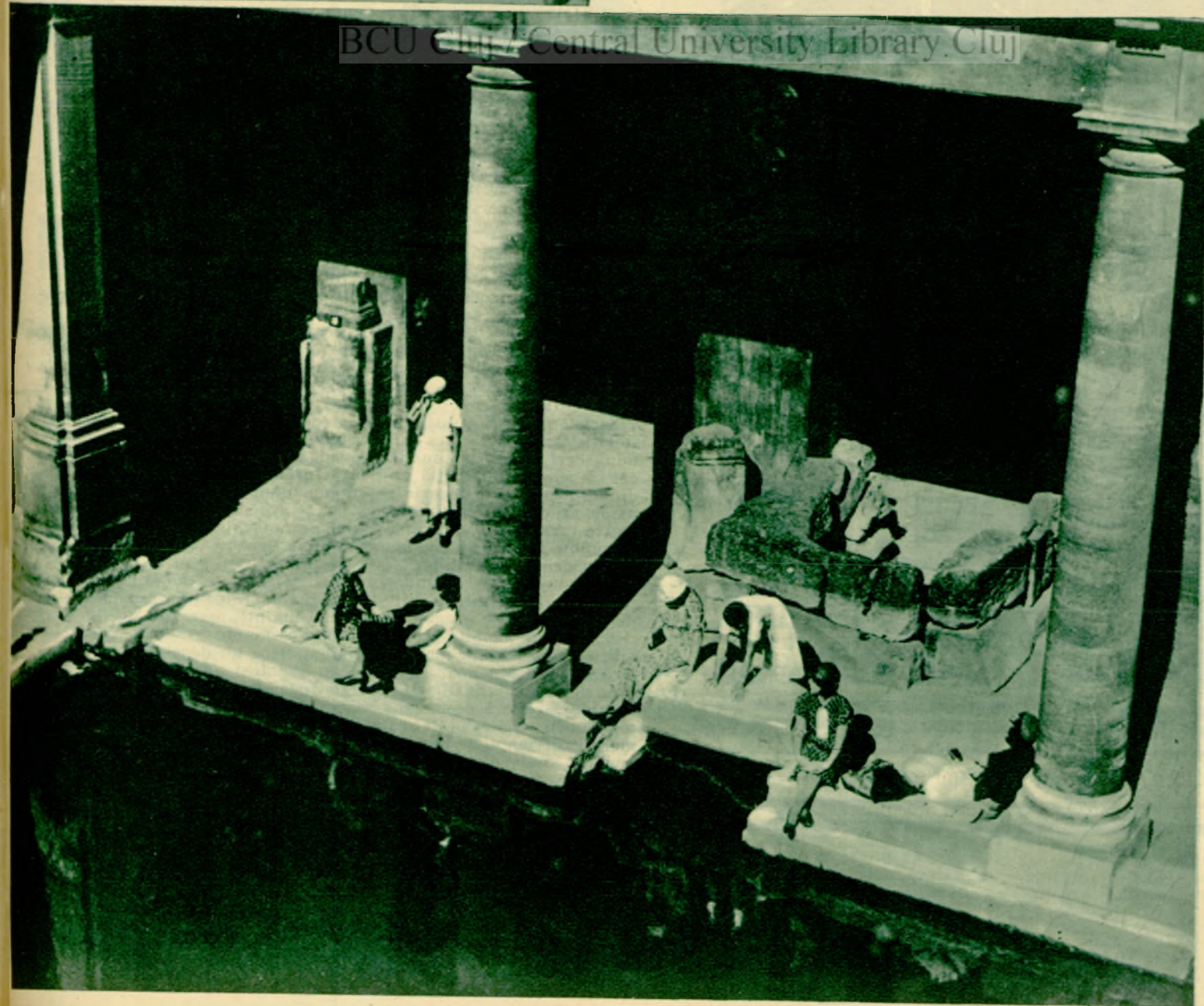

Din toată lumea

Trupele sovietice iau parte actualmente la manevre importante în Siberia orientală. Fotografia noastră reprezintă un grup de skieuri în timpul exercițiului.

La 5 Noembrie s'a sărbătorit la Roma biruința Italiei în războiul mondial. Fotografia noastră reprezintă tinerețea „Ballilla” înaintea concertului pe care l-a executat. În primul plan (X) nepotul lui Mussolini.

Cea mai veche bae minerală din lume este „Bath” în Anglia. Acolo s'au scăldat gladiatorii romani, acolo au fost primii vizitatori ai stațiunilor balneare. Fotografia noastră reprezintă un bazin clădit la 70 d. Chr. și care a funcționat încă până acum câțva timp. Bazinul, a cărui apă are o temperatură de 37° este plin cu peștișori de aur, care se simt foarte bine la această temperatură.

BCU Cluj Central University Library Cluj

MISTERUL EXPERIENȚELOR SPIRITISTE

**Șarlatanii de profesie.
Câteva experiențe
cu adevărat stranii.**

Pictură făcută de un mediu în cursul unei transe.

D-l Harry Price, director al laboratorului național britanic de studii psihice descrie rezultatele aprigei vânători după spirite și fantome, pe care o duce de câteva decenii, și ne descrie manifestările unor forțe misterioase pe care nu le poate explica dar care nu pot fi atribuite spiritelor.

N'am avut nici odată de aface cu vreo fantomă, dar mi-a fost dat să văd fenomene cu totul inexplicabile..

Cred că m'am ocupat de ocultism mai mult decât oricare alt om de pe lume, nu numai în activitatea mea de director al Laboratorului Național de Cercetări Psihice din Londra, dar încă din copilărie și, cu toate că n'am găsit încă nimic care să dovedească o persistență a sufletului, a personalității sau a eului după moarte, am văzut pendule și alte obiecte, mișcându-se, deși fuseseră puse în cutii de sticlă în care se făcuse vid. Am văzut masă masivă de lemn, prefăcându-mi-se în surcele sub mâini, sfărâmată de o forță cu totul misterioasă pentru știință. Am asistat la desfășurarea unor fenomene ce se petreceau într'un mod care excludea orice precauțiune științifică împotriva înșelătoriei, și orice explicație posibilă după legile fizicei.

La ședințele spiritiste, membrii spun adesea că simt curente reci străbătând camera în diferite direcții. Să fie această senzație imaginară?

O privire la termometrele mele în număr de cel puțin trei, care sunt plasate în diferite colțuri ale camerei, îmi arată o bruscă și cu totul inexplicabilă scădere de zece-douăsprezece grade. Pentru a scădea temperatura unei camere mici și aglomerate, e nevoie de o mașină refrigerentă din cele mai mari. Cum de poate un mediu realiza un asemenea fenomen? Nu știu. Și nimeni n'a putut-o determina până acum.

După unii, căldura camerei ar fi transformată în energie motrice și utilizată în „telekinesă” — cum se numește fenomenul de mișcare al obiectelor neînsuflețite de către forțe necunoscute. O mașină cu aburi, face același lucru, adică, ia energia căldurii din carbuni și o transformă în energie motrice. Nu există nimic în acest proces deoarece mașina nu face decât să se supună cunoscutelor legi ale „thermo-dinamicii”. Ne întrebăm însă cum ajunge mediul la o astfel de realizare fără nici o mașină? Să existe oare legi ale căldurii și mișcării, necunoscute încă științei?

Descoperirea care să ajungă să controleze și să desvolte această putere misterioasă poate fi de mare folos omenirii. În momentul de față, dibuirile în această direcție sunt cam periculoase întrucât au ajuns la superstiția că ciudatele fenomene ar fi opera spiritelor, credință care, după cum am mai spus, n'are cea mai mică valoare.

Unul din cazurile mele cele mai interesante era o tânără femeie care n'avea cea mai mică idee de spiritism și medii. Ea mă lăsa s'o studieze pentrucă vroia să știe de ce, când întindea mâna să ia obiecte mai mici acestea săreau dându-se parcă înapoi.

Am toată considerația pentru persoanele bine echilibrate, dotate cu simțul realităților, care refuză să ia în serios fenomenele ce se produc într'o cameră întunecată chiar atunci când se iau anumite precauțiuni împotriva șarlatanilor. Au perfectă dreptate să ia această atitudine.

Șarlatanii, cari constituiesc marea majoritate în lumea mediilor spiritiste insistă asupra întinericului și altor îngrădiri ale controlului, cari fac ca așa numita dovadă să nu arate nimic altceva decât că cei cari o acceptă sunt surprinzător de creduli. Când un mediu din această categorie se supune unor probe riguroase, sau e prins asupra înșelăciunii sau nu se întâmplă nimic. Unii însă, foarte rari, admit o lumină destul de puternică, deobicei roșie și se supun celor mai rigide precauțiuni făcând totuși o sumedenie de lucruri inexplicabile.

Am adus odată la Londra o fetiță de treisprezece ani și am așezat-o într'un fotoliu în mijlocul unei camere ce-i era cu totul străină și pe care i-o pregătisem de mai înainte, marcând poziția diferitor obiecte mobile și înconjurând-o cu observatori experimentați, ziua în amiaza mare. Nu putea mișca un deget sau o pleoapă fără ca unul din noi să n'o vedem. Și totuși s'au întâmplat o mulțime de ciudățenii. Diferite obiecte începură să jopăie prin cameră, ba chiar, o literă de metal a scăpat din mâinile unor lucrători cari montau în stradă, peste drum, o firmă luminoasă și intrând în camera experienței se încolăci în jurul unui briceag ce se afla în buzunarul unuia din membrii spiritiști.

Așa ceva nu se prea poate explica prin șarlatanie și totuși, nici de spirite nu poate fi vorba. Nouăzeci și nouă la sută din fraudele despre care vorbim se datoresc: înșelăciunii (conștiințe sau inconștiințe), auto-amăgirii, unor cauze naturale, unor iluzii optice sau pur și simplu, plăcerii de a minți și de a se ști mințit.

Nu întotdeauna mediul e cel care înșală; uneori o face chiar

unul din membrii ședinței. În întunericul de care se face în genere uz la aceste experiențe, ușor poți amăgi și ușor poți fi amăgit, așa că dacă nu se exercită un control riguros, ședința spiritistă a unui mediu fizic este doar o mare pierdere de vreme.

Spiritismul e îmbălsit de șarlatani. Mai fiecare mediu fizic cu renume, pus să lucreze în mijlocul unui grup de savanți obiectivi, a fost prins înșelând sau a încetat a mai produce miraculoasele fenomene. Dar mediile nu înșală întotdeauna pentru bani. Unii o fac numai pentru gustul de a prosti lumea (în special lumea științifică), pentru a se face cunoscuți sau pentru simpla plăcere pe care le-o dă această înșelătorie în sine.

Ce știm despre fenomenele pe care ne place să le numim psihice? Foarte puțin, și ceace nu știm, e colossal. Chiar știința oficială înclină să accepte teoria telepatiei — adică a transmiterii gândurilor. Dar dovezile materializărilor în camera ședințelor spiritiste sunt extrem de slabe. Imaginea unei fantome n'a putut niciodată fi prinsă pe o placă fotografică. Nu există nici o dovadă științifică, că vre-un mort a comunicat vre-odată cu cei vii, sau că o persoană odată moartă „s'a mai întors”.

MISTERELE UNEI ȘEDINȚE FĂRĂ ÎNȘELĂTORIE

Războiul mondial a fost urmat de un asemenea val de ocultisme și de înșelătorii spiritiste. Demascarea diversilor șarlatani devenise o corvoadă extrem de obositoare pentru mine. Tocmai când desgustat, eram să mă las de această ocupație, l-am întâlnit pe Willy Schneider miraculosul tânăr austriac, care mi-a reanimat interesul. Willy era un „trouvaille” pentru cercetările mele psihice. Auzisem vorbindu-se multe despre miracolele realizate de el și primii cu mare bucurie scrisoarea Baronului Schrenck Notzing care mă invita să experimentez asupra băiatului în castelul său, din Muenchen, Bavaria. Am făcut cu Willy zece ședințe, dar o voi descrie doar pe cea din urmă pentru că aceasta a fost cea mai reușită.

Experiența din catacombele romane.

Când l'am întâlnit întâia oară, Willy era un adolescent foarte drăguț, care practica cu pasiune tot felul de sporturi. Prima bănuială că băiatul avea însuși neobicinuite, luase naștere cu vre-o doi ani înainte când se observase că uneori, o masă mai ușoară sau un scaun se mișca în apropierea lui. Willy e prețios pentru știință pentru că s'a supus celui mai riguros control, primind toate precauțiunile pe care eu mi le-am luat împotriva unei eventuale înșelătorii. Dar, ceace a realizat acest mediu, nu se putea face prin nici o formă de înșelătorie.

La ultima ședință s'a petrecut un lucru care ne-a surprins pe toți. Noaptea era atât de caldă, de înăbușitoare și de umedă încât când a început ședința, mă îndoaam că o vom putea duce până la capăt. Termometrele, în clipa când s'au stins luminile albe și s'au aprins cele roșii indicau 80.5 grade F. În cursul ședinței care a durat aproape o oră, membrii au pomenit adesea de un frig ce se lăsase în cameră și de curenți reci ce o străbăteau. La sfârșitul ședinței, termometrele indicau 69.5 grade, adică o scădere de 11 grade. Mirați, văzurăm cum mercurul se urcă repede înapoi la 80°.

Eram atunci delegat al Societății Americane de Cercetări Psihice și eram însoțit de alți doi americani: Roy Holmyard și Joseph De Wyckoff. Inițialele acestuia din urmă (J. D. W.) apar foarte des, în raportul redactat imediat după ședință. Inițialele mele, sunt, bine înțeles, H. P. (Hary Price).

La 10.36 începe sub lumina becurilor electrice colorate în roșu, a doua și cea mai fructuoasă jumătate a ședinței. În cercul de membri, fiecare controlează mișcările celui alt ținandu-i mâinile, cu excepția domnului Holmyard care ia note. Țiu mediul cu o mână și sunt ținut de cealaltă, de persoana care vine după mine. Această precauțiune împotriva înșelăciunii este însă în acest caz cu totul de prisos pentru că fiecare dintre participanți la experiență îi vede pe ceilalți atât de bine încât nimeni nu poate face o mișcare suspectă.

La 10.42 Otto (nume pe care Willy îl dă entității operante) strigă să ne ținem mai strâns, și vorbește prin coardele vocale ale medului, care e foarte agitat. Perdelele camerei fâlfâie și treptat se desfac. H. P. cântă „O! Katharina”, în vreme ce mediul bate măsura cu pumnul, în coapsa acestuia. „Otto” cere clopoțelul luminos pe care J. D. W. îl pune la capătul mesei de lângă deschizătura draperiilor. J. D. W. își reia locul și draperiile încep să onduleze. El pune apoi pe masă evantaiul luminos și batista lui H. P., și spune că vede ieșind dintre perdele, o mână care ia evantaiul de pe masă și-l pune încet pe podele.

Vedem cu toții mișcarea evantaiului H. P., R. H. și alții spun simultan că văd evantaiul evoluând pe podele îndărătul mesei. „Mâna” țâșnește afară din cameră făcând să sune clopoțelul care, aruncat peste lampă, lovește piciorul lui H. P. și se rostogolește sub masă. Evantaiul e ridicat apoi la vre-o 60 cm. dela pământ și repezit în capătul opus al mesei. Lumina se stinge și se reaprinde repede, de vreo câteva ori. (Am examinat lampa după ce ședința a luat sfârșit și am constatat că fusese ușor deșurubată în cursul ședinței ceace avea de efect stingerea luminei la cea mai ușoară atingere a becului, printr'o mișcare a aerului).

Masa se cutremură apoi violent. Batista evoluează de vreo câteva ori deasupra mesei. Membrii încep să cânte. Draperiile se agită în tactul melodiei. Se simte o adiere pronunțată. H. P. cântă „O! Katharina”. Batista „sare imediat în sus” și dansează pe masă în tactul cântecului, apoi cade pe genunchii lui J. D. W. care o pune la loc pe masă.

Batista se ridică de pe masă ținută de o „mână” pe jumătate formată sau pseudopod. Distanța de mediu: 60 de cm.

(„Pseudopodul” este o numire tehnică, luată din biologie pentru aceste „mâini” materializate care apar în ședințele spiritiste. Uneori au o formă absolut perfectă deși nu întrec în mărime mâna unui copil, și prezintă toate cinci degetele. Alte dăți, însă, sunt mai rudimentare prezentând unul sau două degete și un deget mare și seamănă cu o mitenă sau cu un clește de rac. Culoarea lor este de obicei neagră, de un alb murdar și uneori dau efecte de fosforescență).

H. P. spune că din poziția sa poate vedea întreaga „mână” încheetura și braț, ridicându-se de pe podele. (Materializarea aceasta s'a produs sub colțul drept al mesei — colțul cel mai apropiat de camera alăturată. („Brațul” îmi sugera un gât de lebădă și se agita cu o mișcare foarte ciudată, ca un pendul). Membrii ședinței văd „mâna” cu două degete și un deget mare bont, ce se ridică oscilând deasupra mesei. Batista e iar aruncată pe genunchii lui J. D. W.

„Otto” cere panglica luminoasă (care are o lungime de 1.40 m. și o lățime de 3 cm.) J. D. W. o pune pe masă și-și reia locul. Imediat, doi „pumni” de o formă neregulată o aruncă de pe masă jos, pe podele și-i fac în centru un nod complicat. H. P. cere să i se dea panglica. Aceasta vine imediat spre el ținută de un „pumn” negru (cel de al doilea dispăruse) și-l lovește de trei ori pe genunchiul drept. În vreme ce panglica luminoasă (și pumnul) îmi atinge genunchiul, Willy îmi trage spasmodic mâna ca și cum ar vrea să mă împiedice să ating materializarea. Panglica se întoarce iar lângă masă și cade pe podea.

„Otto”, cere ca panglica să fie pusă la loc pe masă. J. D. W. se execută. Membrii cântă în cor. Masa se mișcă încet. H. P. spune că între masă și ușa încăperei se află o „mână” care a apucat panglica. În același moment panglica e aruncată jos. J. D. W. ia unul din capetele panglicei și trage treptat, din ce în ce mai tare până când face uz de toată forța sa, fără s'o poată ridica dela pământ. Dă apoi drumul capătului și panglica este din nou pe podele.

J. D. W. apucă iar capătul panglicei de care trage ușor; celălalt capăt e prins de un pseudopod. „Otto” îi ordonă să tragă. Urmează o manevră din cele mai amuzante între J. D. W. și entitate. Înainte și înapoi, panglica e trasă astfel vreme de 30 de secunde. J. D. W. face uz de o forță mai mare, și apoi de toate forțele sale, fără să poată pune însă stăpânire pe panglică. Jocul acesta se repetă de câteva ori în decurs de cinci minute. Mediul dă semne de mare agitație și-și lasă capul epuizat pe umărul lui H. P. E evident pentru toți cei de față că puterea de care a făcut uz J. D. W., ar fi dezechilibrat un om obicnuit; și dacă panglica n'ar fi fost făcută dintr'o mătase extrem de rezistentă, s'ar fi rupt.

Sătul de acest joc, pseudopodul începu să sboare prin încăperei, apoi prinse a se roti în jurul lămpii ca o molie, cu o viteză atât de mare încât părea că lasă o dără de foc în urmă-i. Această dără era bine înțeles o iluzie optică, dar din ea puteam deduce iuteala cu care evolua pseudopodul. Dar extrem de interesant, din punct de vedere științific, era faptul că batista purtată de pseudopod executa ordinele spiritiștilor. Unul din cele mai sigure mijloace de a pune un șarlatan în încurcătură e să sugerezi diferite variații în performanța spiritistă. Dar o mare parte din isprăvile lui „Otto” n'ar fi putut fi făcute prin șarlatanie. Chiar dacă mediul ar fi fost lăsat să lucreze în întuneric, fără să fie ținut de mâini și fără a fi lua vre-o măsură împotriva înșelăciunilor, unele din isprăvile sale ar fi fost cu totul imposibil de realizat cu mijloace normale.

Curând după aceasta, Willy ne-a părăsit pentru a se dedica dentisticii. Păcat că nu poate dematerializa o măsea dureroasă pentru a o lucra afară la lumina zilei și apoi s'o rematerializeze în gura pacientului. Până în momentul de față n'am putut obține încă dela forțele oculte vre-un serviciu util și spiritiștii sunt adesea puși să explice pentru ce spiritele sau „fantomele” lor nu spun și nu fac ceva cu adevărat valoros pentru omenire.

O EXPERIENȚĂ PRINTRE ȘASE MILIOANE DE MORȚI

Dar cea mai stranie și mai spectaculoasă ședință din câte am ținut vreodată, a avut loc în catacombele romane, printre craniile rânjite ale câtorva milioane de vechi creștini îngropați în cele 597

mile de sinuoase labirinturi subterane. N'am ales acest loc din gust pentru senzațional ci din motive pur experimentale, pentru că fenomenele ce ne interesează nu se produc oriunde, și apoi se cunosc doar efectele unui obiect personal cum ar fi o scrisoare închisă, o batistă sau o mânășă, asupra clairvoyanților. În locul acesta se aflau șase milioane de morți și efectul clairvoyant al osemintelor putea fi formidabil. Ce impresie aveau să facă toate acestea asupra unui mediu?

Mă dusei la Roma în căutarea unui mediu local, dar îmi fu dat să găsesc foarte greu ceace-mi trebuia pentru că aceste elemente sunt rare în Italia, deoarece spiritismul e pus sub anatema de Biserica Romano-catolică. Această biserică nu are însă nimic împotriva cercetărilor științifice în domeniul spiritismului și astfel am reușit să conving o femeie dotată cu însușiri de mediu, să colaboreze la experiența mea, deși, oricât de ciudat s'ar părea, avea o frică grozavă de fantome.

Intinderea totală a catacombelor e estimată la vre-o 700 de po-goane. Galeriile, foarte sinuoase, săpate în roca moale, vulcanică se suprapun adesea atingând o adâncime de mai mult de 250 metri. În pereți sunt săpate nișe, în care au fost înmormântați milioane de creștini.

Întâmplarea a făcut ca partea pe care mi-am ales-o să fie închinată Sfintei Agnes, tână martiră romană. Femeia cu care venisem era un mediu mental adică unul din aceia cari văd viziuni dar nu materializează. Ne apucărăm să parcurgem o sută de metri în labirintul galeriilor și ne oprirăm pentru că mediul intrase într'un fel de semi-transă și începu să-și descrie în italiane halucinațiile, spusele ei fură notate pe scurt de un stenograf italian în modul următor:

În prima viziune apare însăși sfânta Agnes despre care mediul spune că e o fată de vre-o 19 ani foarte înaltă, subțire și plâpândă cu coșife lungi, de un blond luminos ce-i ajung până la talie. Are ochi căprui, și obraji trandafirii. Un nas proeminent și mâinile mici, albe cu degetele lungi și fine, completează descrierea sfintei. Sf. Agnes poartă o robă de pânză albă ce-i ajunge până la călcăie iar peste aceasta, un vestmânt mai scurt tot din pânză albă. Un șnur din lână cafenie în încinge talia iar părul îi e prins într'un filet de lână.

În viziunea următoare mediul ne vorbește de o spațioasă sală de marmoră, sau de o serie de săli într'o vilă situată în împrejurimile Romei. În centrul uneia din curțile acestei vile o fântână își joacă apele și e populată de tot felul de statui. Într'un colț al „Ostium”-ului, adică sala de intrare, se află un divan mare pe care stau înclinați mai mulți copii cari scriu cu ajutorul unui stilus ascuțit la unul din capete, pe niște tăblițe acoperite cu un strat de ceară. Copiii sunt îmbrăcați în togi albe garnisite cu purpură.

Pe o pernă mare de purpură pe jos stă Sf. Agnes dictând de pe un rulou de pergament. Mediul spune că sfânta face clasă cu copiii. La capătul unei serii de apartamente, în marea curte deschisă și înconjurată de colonade, apare un bărbat. Sfânta Agnes dă drumul copiilor — și viziunea încetează.

În următoarea viziune, mediul spune că vede o mulțime de oameni adunați într'una din străzile înguste ce împrejmuiu așa numitul Forum Romanum. Acești oameni se îndreaptă spre rău. La piciorul unui pod de lemn ce se întinde peste Tibru, mulțimea se oprește brusc căci sfânta le-a ieșit înainte. Poartă sandale, tunică și pallium — vestmânt exterior — de culoare cenușie. Deși mulțimea pare furioasă, nici o mână nu se ridică împotriva ei. Ea îi imploră să renunțe la ceea ce au pornit să facă și să se reîntoarcă la casele lor. Le vorbește serios și hotărât multă vreme și mulți ingenușie lângă ea într'o atitudine de rugăciune. Mediul n'a putut vedea ce pricinuiseră insurecția potolită, de sfântă, dar scena ne arată că aceasta avea mulți adepți.

Au urmat apoi alte câteva episoade pe care mediul le-ar fi putut lua din viețile sfinților și cărora le-am dat deci mai puțină importanță. Interesul meu renăscu însă la auzul următoarei descrieri:

Mediul vorbește de Via Appia Antica (Calea Appiană) unde vede un grup de oameni în cap cu Sf. Agnes, ce străbate în monom un câmp de lângă vechea biserică „Quo Vadis”, nu departe de catacombele Sfântului Calixtus și cam la vre-o jumătate de milă de Porta San Sebastiano. Mediul continuă:

„E noapte, și Sfânta Agnes poartă o făclie a cărei flacără o apără cu mâna de suflarea vântului. La o mică distanță de scundul zid de piatră ce desparte câmpul de șosea și lângă întretărirea Viei Ardeatine cu Via Appia, procesiunea se oprește și văd în capătul dinapoi al viziunii, doi bărbați cari poartă o mare ladă de plumb. Alți câțiva din mulțime au sape și la lumina făcliei fac o groapă adâncă după ce au ridicat cu grijă stratul de iarbă dela suprafață. Când groapa e gata, se deschide lada și Sfânta Agnes citește de pe o listă de pergament o serie de obiecte. Pe măsură ce ea pomenește un articol, un bărbat de lângă ea îl șterge de pe o altă listă. În lada de plumb se află mai multe suluri de pergament, plăci de bronz cu diferite gravuri, statuete de bronz, un lanț lung și greu de aur de care se află agățat un medalion și un număr de obiecte de aur printre cari se află și o cârtică cu scoarțele de aur masiv. În urma acestei verificări, lada e coborâtă în groapă, pământul e aruncat peste ea și deasupra se pune cu grijă la loc stratul de iarbă”.

Acum vine o parte care mă interesează mai mult decât orice. Un bărbat a determinat situația acestei gropi măsurând cu pași distanța dela anumite puncte înconjurătoare. Posed numărul acesta de pași și examinând mai târziu acest loc, am căpătat convingerea că așa putea identifica cu precizie punctul unde zace astăzi comoara. Într'o zi mă voi întoarce acolo pentru a începe o serie de săpături și dacă voi găsi lada, descoperirea mea va prezenta mai mult decât un interes religios sau istoric, deoarece nu văd cum ar fi putut ști mediul de existența acestei comori, pe cale normală.

Arestarea Sfintei Agnes e urmată de viziunile de tortură ale martirilor închiși în subteranele Colosseumului unde fecioara romană a fost la „merci-ul” soldaților și al gladiatorilor. Sfânta Agnes, după versiunile bisericești, a fost condamnată să fie arsă de vie dar lemnele rugului n'au luat foc și atunci, un ofițer a tăiat capul martirei cu sabia sa.

Iată însă că mediul ne vorbește de un cordon de soldați cari escortază pe Sfântă dealungul străzilor orașului și odată trecuți prin poarta Sf. Sebastian unde o așteaptă niște prieteni, soldații dau drumul captivei în vreme ce căpitanul lor îi citește niște ordine de pe un lung sul de pergament. Soldații se întorc apoi pe călcăie și reîntre în oraș în vreme ce Sf. Agnes e îmbrățișată de prietenii ei. În momentul acesta, apar însă centurioni cari dau și ei între în oraș. Ei se apropie de sfântă care se dă înapoi cu vădită teamă. Prietenii se interpun între Sfânta Agnes și soldați. Urmăzând o luptă cu fulgerări de tășuri și sfânta Agnes cade făcând suflare la picioarele centurionului.

În vreme ce prietenii ei încearcă să-i vină în ajutor, soldații dispar. Sfânta e purtată pe o litieră spre biserică Quo Vadis și scena ia astfel sfârșit.

Mediul și-ar fi putut procura în câteva ore înainte de sedința noastră, multe puncte din povestirile ei inclusiv costumele sfintei care sunt identice cu cele care apar în operele vechilor măștri, deși când cineva posedă o cultură atât de redusă ca a mediului meu, cu greu ar putea da descriții asupra mulțimilor romane, costumelor, etc., fără să facă erori. Îngroparea lăzei nu înseamnă nimic până când nu o voi fi desgroat.

Dar în cursul verificărilor ce am făcut pe urmă, am dat peste o versiune cu totul uitată asupra împrejurărilor în care a sfârșit sfânta și în care se spune că ar fi fost ucisă dincolo de zidurile Romei. În afară de câțiva mari istorici, puțină lume cunoaște această variantă și este foarte puțin probabil ca mediul să-și fi putut procura aceasta în scurtul răstimp pe care i l-am lăsat.

Dela chinuri infernale la sănătate

prin

Togal s'a constatat de milioane de ori ca eficace la
**Reumatism | Sciatică | Nevralgii, Răceli
Guta | Gripă | Dureri de cap**

Togal-ul ajută imediat și este cu totul nevinovat pentru
stomac și inimă!

Există oare un alt preparat care să fie așa de bine apreciat ca „Togal”, de peste 6000 de medici? NU!

Togal-ul dizolvă acidul uric și acționează astfel direct la rădăcina răului! Bactericid în mare grad!

Nu există altceva mai bun!

Garantat că vă ajută!

Nu faceți încercări cu preparate similare! Alții au încercat în locul Dv. și acum iau toți Togal! O încercare vă va convinge și pe Dv. La farmacii și drogherii. Lei 52.—
Tabletele de Togal sunt un produs elvețian.

Dinți albi? Da, dar . . .

. . . nu pe socoteala smalțului

Dinți frumoși fac frumusețea omului, sunt o comoară prețioasă pentru care cea mai bună pastă este cea mai neme-rită. Trebuie să se dea dinților albaște zăpezi fără a ataca smalțul. Obțineți dinți albi și frumoși cu pasta Chlorodont.

Totdeauna numai Chlorodont

MARELE VOEVOD MIHAI ȘI CERȘETORUL ORB

Solemnitatea deschiderii cursurilor în clasa Voevodului Mihai

Foto Berman

CANTECE de pasări, jucăușe și vioaie, străbăteau printre ramurile copacilor dela palatul regal din șoseaua Kiseleff, într-o dimineață de primăvară. În curtea palatului, un automobil puțin mai mare ca o jucărie, avea capota desfăcută, iar un ins vârat sub roțile lui din față îi făcea și desfăcea șuruburile și chioturile de fier. Un altul se învârtia de colo până colo, fluierând un marș militar, apoi se întorcea, și din când în când se mai uita la cel de sub roțile mașinei. La un moment dat se apropie de el, și-i atinse calcăile ce ieșeau afară din botul mașinei.

— Hai Ghiță, dă mai repede că trebuie să intru în clasă la orele 8. Cel de sub mașină răcnea ceva, care nu se auzea, dar care-i făcea ghețele să se miște într'un ritm de joc. Insul de al doilea nu se mulțumi numai cu atâta, ci, începu să-l tragă de picioare pe celălalt, cu toată puterea, râzând cu hohote.

— Hai Ghiță, hai!

Ghiță se mai svârcoli puțin, sări în sus, trase capota mașinei în jos și dădu drumul motorului.

— Gata Măria Ta!

Insul al doilea luă loc lângă Ghiță și mașina porni: la stânga drumului, sburând pe șoseaua cu aerul proaspăt. Era plimbarea de dimineață, înainte de începerea cursurilor, a Marelui Voevod Mihai. Pe la vila Minovici, conducătorul încetini mersul, și apoi puțin, ca să asculte clinchetul faimoșilor clopoței de sticlă, cari în bătaia vântulețului de dimineață, scoteau o melodie de rugă și cucernicie. Marele Voevod asculta smerit această muzică atât de înălțătoare. Pe o bancă, în stânga vilei, un bătrân cu părul coliliu, barba sură, slăbănog și zdrențuros sta ținând în mână dreaptă o căniță de smalț. Măria Sa, Marele Voevod Mihai, privește cu atenție pe acest moșneag, adus de spete, și nu se dumirește pentru ce acest om se află acolo, la orele mici ale dimineții, când încă răcoarea strânge bine pielea. Se întoarce la Ghiță.

— Ghiță!

— Ordonăți Măria Ta!

— Ghiță ce este cu bătrânul ăla de șeade pe bancă, așa de dimineață? Nu-i e frig?

— Măria Ta ăla este un cerșetor orb.

Marele Voevod cade pe gânduri. Orb! Ce făptură nenorocită este un om fără vedere. Nici nu-și poate imagina unul care are doi ochi buni, nefericirea de-a nu putea vedea niciodată lucrurile și ființele ce-l înconjoară, pentru a se bucura și el de-o priveliște sau un tablou frumos. Sufletul micului Principe lăcrămează de suferință lor. Ar vrea să-i dea ceva acestui bătrân sărman și gârbov. Se caută prin buzunare; ba sus, ba jos, ba la piept, ba la veston, ba la pantaloni; portmoneul nu-i.

Se mai uită la bătrânul orb și iar începe să se caute, prin toate buzunarele, dar nu găsește nimic.

Voi veni mâine, își zice în gând Marele Voevod, și tot ce voi avea, îi voi da moșneagului.

— Dar dacă mâine nu-l mai găsesc?

Bătrânul orb umil și liniștit, așteaptă o miluială de la rarii trecători cari se perindă pe dinaintea lui. Dar cei cari treceau își vedeau nepăsători de drum. Marele Voevod îi urmărește cu atenție și inima-i i se strânge, decăteori vreun trecător se abate prin fața moșneagului... Ghiță rupe tăcerea.

— Măria Ta e timpul să mergem!

Dar Măria Sa era cu gândul la bătrânul orb.

— Se poate ca niciun trecător să nu miluiască pe acest nefericit?... și eu nu?

Se îmbujorase la față și ochii îi scânteiau. Se uită la Ghiță și-și luă inima în dinți.

— Ghiță fii te rog așa de bun și împrumută-mă cu'n pol.

Ghiță rămase cam nedumerit.

— Măria Ta mi-a cerut un pol?

— Da Ghiță, dar dacă ai și doi, dă-mi și doi, și ți-i dau acasă, că mi-am uitat portmoneul pe masă.

Ghiță scoase iute banii și-i dădu Măriei Sale, neștiind pentru ce i-a cerut. Măria Sa sări iute din mașină și se duse întins la bătrân.

— Bună dimineață moșule, uite ți-am adus și eu ceva, cam puțin acum, dar mâine îți aduc mai mult.

Banii zuruiră în tinicheaua moșului, care fiind deprins cu sunetul lor, cunoscuse imediat ce sumă îi aruncase milostivul om.

— Conașule sărut mâna; ce mi-ai dat dumnevoastră câștig eu într-o zi! Dea Dumnezeu să trăiești ani mulți, cu belșug și sănătate, și tot harul cel Sfânt să te ocrotească. Amin!

Moșul bătu trei cruci, unind milostivirea Celui de Sus cu miluirea Celui de Jos.

În mijlocul camarazilor de școală, Măria Sa Mihai, Mare Voevod de Alba Iulia, strălucia de bucurie și voioșie, într-o dimineață de primăvară. Miluise un bătrân orb și neputincios, chiar cu prețul de-a se umili pe El.

Locot. PAUL EPUREANU

Ten curat, fraged și mâini albe, catifelate obțineți prin întrebuințarea regulată a

CREMEI-NIVEA

S'A SCHIMBAT

Telefonul Frizeriei I. BEER

CALEA MOȘILOR 53

ROG CEREȚI 3-83-35

ONDULAȚIUNI PERMANENTE

De Crezut?

I NCA pe la începutul veacului trecut se practica în Olanda un procedeu foarte curios pentru a constrânge să lucreze pe trândavii incorrigibili. În acest scop, leneșul era închis într-o celulă, de pe tavanul căreia curgea încontinuu șuvoaie de apă. Dacă prizonierul voia să nu se înecă, el trebuia să acționeze neconștient o pompă de mână și iată cum pentru a-și asigura viața, omul, era silit, vrând-nevrând, să lucreze.

I N Anglia s'a constatat, din ultimele statistici că, în prezent se nasc de două ori mai mulți copii blonzi decât acum vreo zece ani. Medicii explică acest fapt uimitor prin regimul modern de nutriție, care preferă legumele proaspete și fructele, în locul alimentației carnivore.

V ANTUL mistral, care bântuie cu furie în sudul Franței, și-a dovedit de curând puterea sa năprasnică, unor vizitatori englezi, dispuși să nu-l ia în serios. Într'adevăr, turiștii britanici, cari se plimbau cu automobilul lor pe coasta Marsiliei, ca să admire un apus de soare pe mare, au constatat că imediat ce s'au coborât din mașină, mistralul a împins cu furie și a rostogolit mașina, împreună cu bagajele, svârlind-o în mare.

C EL mai mare pod din Europa este actualmente în construcție. Deschiderea podului este de 3500 de metri și cuprinde 50 de arcuri. El duce peste marea Baltică și unește insulele Falster cu Zeelanda.

O FICIUL Sănătății Publice din Japonia a organizat o zi consacrată „morții muștelor”. Într-o anumită zi a anului, fixată de dinainte, fiecare gospodărie e obligată să distrugă un număr cât mai mare de muște, relatând în același timp autorităților numărul victimelor. În acest scop, s'a format o întreagă armată de funcționari, care au misiunea să supravegheze operațiunile. Statistica anului acesta — prima în genul ei — a indicat un număr total de 117.537.826 de muște ucise.

I NTR'UN hotel din Paris, un fost general activ — aristocrat — îndeplinește astăzi slujba de ajutor-bucătar. Acest general comandase, după sfârșitul războiului, o armată de 100.000 de oameni, care avea misiunea să apere terenurile petrolifere din regiunea Bacu, împotriva numeroaselor atacuri, în special bolșevice. Acum, în calitate de ajutor-bucătar, a dat în judecată guvernul englez, cerând despăgubiri pentru acțiunile sale războinice.

I N Copenhaga, un fost căpitan, actualmente profesor de sport, a reușit să stimuleze vizitarea muzeului de sculptură Thorwalsen, introducând cursuri de gimnastică între admirabilele figuri de marmură. Aceste exerciții se țin în sălile muzeului, sub conducerea faimosului specialist de cultură fizică, I. P. Müller, (dela care

avem și „sistemul Müller”). Numărul celor cari se străduiesc să dobândească liniile armonioase și corpul mlădios al unui Apollo sau Aphrodita este enorm.

U N japonez a inventat o torpilă, care se lansează întocmai ca și o torpilă obicinuită, printr'un torpilor. Ea posedă în plus calitatea de-a putea fi dirijată. Pentru aceasta însă, e necesar ca să se introducă în interiorul torpilei un om, care guvernează direcția. În momentul exploziei, acest nenorocit operator e rupt în bucăți. La recente manevre, marina japoneză a făcut cunoscut că are nevoie de 400 de voluntari pentru această operație. S'au anunțat însă imediat 5000. Erismul și abnegația japonezilor întrec orice limită!

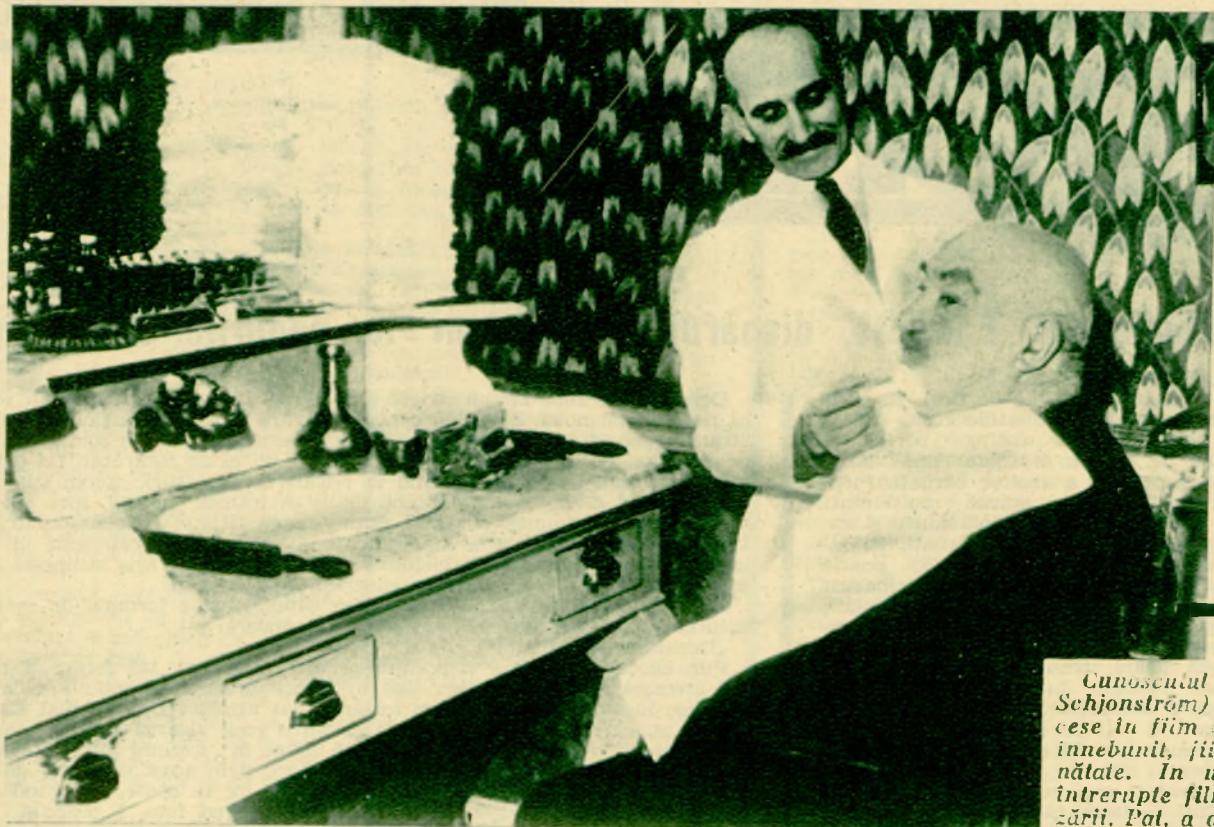
I N catedrala Madeleine din Paris s'a ținut de curând, în prezența cardinalului episcop Verdier, o slujbă specială, care a fost cinematografiată prin film sonor și transmisă prin radio.

S OLDATII englezi de cavalerie, primesc, pentru primele exerciții de călărit, cai de lemn, în felul celor cu cari se joacă copiii. Aceasta pentru a cruța caii și... oamenii.

T URNUL inclinat din Pisa a primit o nouă bază de susținere.

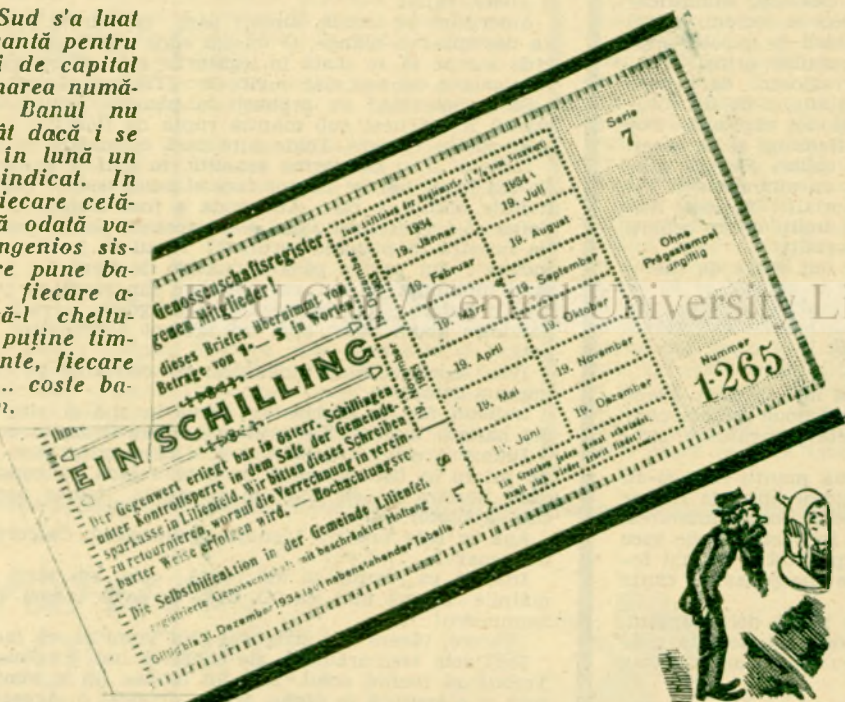

CIUDATENII

Lozul cel mare la loteria națională franceză — 5 milioane de franci — a fost câștigat de un bărbier din micul oraș de provincie Tarascon. Primind vestea fericită, el a hotărât să-și bărbiească în ziua aceia toți clienții gratis. Fotografia noastră îl reprezintă în culmea fericirii. El a declarat că este hotărât să dea o mai mare dezvoltare „întreprinderii” lui. În tot cazul, capitalul este destul de... respectabil.

Cunoscutul actor de cinema Pat (Karl Schjonström) care a înregistrat mari succese în film cu partenerul lui Patachon a innebunit, fiind internat într-o casă de sănătate. În ultima vreme au trebuit să fie întrerupte filmele lui, căci în timpul realizării, Pat, a avut dese accese.

În Austria de Sud s'a luat o hotărâre interesantă pentru înlăturarea lipsei de capital și pentru împușinarea numărului șomerilor. Banul nu are valoare decât dacă i se lipește din lună în lună un timbru la locul indicat. În timp de un an fiecare cetățean plătește încă odată valoarea banului. Ingenios sistem monetar, care pune banii în circulație, fiecare având interesul să-l cheltuiască cu cât mai puține timbre. Cu alte cuvinte, fiecare are interesul să-l... coste banul cât mai puțin.

Nu vă ispitește o călătorie gratuită la Paris sau la Viena?

Participați la tragerea premiilor acordate de „Realitatea Ilustrată” cititorilor săi!

Pentru aceasta e suficient să atașați cuponul care se găsește în pagina 32, să-l completați cu numele și adresa dv. și să-l trimiteți, împreună cu suma de lei 20, la adresa revistei noastre, str. C. Mille 9—11, București.

(Puteți lipi acest cupon deadreptul pe mandat, pe partea rezervată pentru corespondență).

Imediat ce vom primi bonul și banii, vă vom expedia ultimul număr din revistă, un prospect asupra călătoriei, precum și un bon de participare la tragerea celor cincizeci de premii, constând fiecare dintr-o călătorie complet gratuită la Viena sau la Paris. Sunt treizeci și cinci de premii câte o călătorie la Budapesta-Viena și cincisprezece premii câte o călătorie la Paris, pe Coasta de Azur și Italia.

Toate bonurile sunt numerotate, și tot atâ-

tea numere se găsesc într-o urnă închisă. Numerele câștigătoare vor fi trase din această urnă în prezența autorităților și sub patronajul d-lui prefect al poliției Capitalei, în ziua de 10 Decembrie 1933.

Plecarea va fi la 22 Decembrie, împreună cu excursia organizată de „Realitatea Ilustrată” pentru Crăciun.

Câștigătorii premiilor obțin absolut gratuit atât călătoria dus și întors, vizele pe pașaport cât și întreținerea completă în hoteluri și restaurante de primul rang, în toate orașele unde se opresc. Excursia la Budapesta-Viena va dura o săptămână; excursia la Paris-Italia și Coasta de Azur, trei săptămâni.

Cupoanele se primesc la „Realitatea Ilustrată” până cel mai târziu la 5 Decembrie a. c.

13) Pe urmele cloonului Fawcett, dispărut de opt ani în pădurile braziliene

Acum văd că lângă foc se află un mănunchiu alb de flori. În jurul acestui mănunchi de flori dansează oamenii cu mantile roșii, nu în jurul focului. Aceste mantii sunt minunate. Pot distinge perfect că mantile sunt făcute din pene mici de colibri, aranjate una lângă alta. Aceste mantii sunt unica îmbrăcăminte a acestor bărbați. Pieptul lor e împodobit cu lațuri de răchită, de care atarnă mulți dinți, dinți de animale și poate dinți de om. De lațuri se bălăbănesc și capete de maimuțe, cranii „Arara” și pene de „tukan”. Bărbații își întorc acum fețele către noi și vedem cum sunt fețele lor. Ei poartă măști sculptate în lemn pe față. Măștile sunt vopsite în roșu, albastru, negru și alb. Fiecare din cei doi bărbați au câte un baston în mână stângă, acoperit de creștături. Văd că ele reprezintă capete de animale. Cei doi bărbați se opresc pentru o clipă. Acum dansează mai departe și ridică, cu mâna dreaptă, liberă, frunze verzi, care stau într-o grămadă pe jos. Când aruncă frunzele în foc, se învârtă pe jurul focului mirosând atât de frumos și îmbătător.

Indienii cari stau în semi-cerc, poartă toți pe cap coroane din pene pestrice de papagai. Dar podoaba nu e lucrată ca la indienii din America de nord așa că penele să stea în sus. Aci penele sunt în unghi drept cu fața. Toți indienii poartă lațuri care sunt făcute din ghiare de panteră, scoici, pene pestrice, dinți de fiare, capetele de maimuță și ciocuri de păsări. Când pun ocheanul la ochi, disting că unele cranii, pe care eu le consideram de maimuță sunt cranii omenești mumificate. Buzele acestor capete sunt cusute cu papură. Deci și indienii noștri trebuie să priceapă arta pe care o întâlnim la vânătorii de capete, anume aceea care a mumificat artistic capetele dușmanilor prinși.

În rândul indienilor descopăr acum doi a căror culoare de piele e mai deschisă decât a celorlalți. Pielea lor nu e măslinită ci de un roșu-cafeniu deschis. Ochii lor sunt albaștrii. Par să fie doi căpitani. Podoaba depe capetele lor e făcută din pene rose de flamingi și pe umeri le atarnă fiececărui câte o manta scurtă din puf de colibri. Fiecare dintre ei țin în mână câte un baston lung, împodobit cu aur și sidef. Figurile lor se deosebesc foarte mult de figurile celorlalți indieni. Nasurile sunt aquiline și nobile. Trebuie să fie și mai înalți decât ceilalți indieni, căci și șezând întrec cu mult capetele celorlalți.

Nu-mi pot lua privirile dela acest tablou. Jimmy îmi strigă de sus:

— „Păi ăștia sunt albi!”

Săgeată înveninată

Tobele devin din ce în ce mai gălăgioase și ritmul mai săltăreț. Flautele nu mai cântă suind și coborînd. Ele scot acum două sunete consecutive și apoi revin la un ton mai jos. Sunt sunete plângătoare, stridente și desnădăjduite.

Muzica se întrerupe deodată. Indienii cu cele două mantii roșii și-au încetat dansul. Fiecare din ei mai aruncă doi pumni plini de frunze verzi în foc. Fumul, gros, galben plutește greoi peste toată adunarea. Cei cu mantile roșii s-au aruncat la pământ lângă foc, acolo, unde zace grămadă de flori albe. Toată adunarea pare ca împietrită și numai focul trăește și fumul innăbușitor. Deodată flautele încep iar să cânte puternic și o bătaie ușoară de tobe răsună.

Când cei doi bărbați în pelerinele de colibri se ridică dela pământ, se ridică între ei și grămadă de flori albe, și vedem că această grămadă de flori învâluiește un om. Peste capul meu aud cum Jimmy scoate un strigăt. „Ah”, spune el.

Omul în mantie albă de flori e o femeie, o făptură tânără, aproape albă. Are aceeași culoare de piele bronzată ca și cei doi șefi. Dacă e indiană, are cel mult paisprezece ani. Stă goală în soarele de dimineață, inconjurate de fumul galben și de orhideele albe care zboară în jurul ei și cad depe umeri ca o mantie largă. Și capul îi e coperit cu o bonetă de flori albe.

Acum se distinge clar capul fetii, din fum. Lumina dimineții îi scalda chipul. E un chip îngust, arămiu, cu pomeții obrazilor ușor proeminenți și ochii în formă de migdală. Printre gene, se reflectă din ochii ei razele dimineții. Plânge fada sau fumul o face să lăcrămeze?

Cei doi bărbați s-au apropiat de ea și au atins-o pe umeri în dreapta și stânga. Fata se clatină sub atingere. Apleacă ușor capul. Cei doi bărbați o susțin și ea stă acum, pe jumătate prăbușită, între mantile roșii, ele strălucesc ca aurul însângerat. Tobele și flautele tac, fata pășeste înainte, sprijinită de cei doi bărbați, spre apă.

„Ascultă”, spune Jimmy, „ne aduc nouă fetița”.

Pasul fetii e șovăitor. Cei doi bărbați au prins-o de braț și o târăsc în jos, spre mal. Un tipăt răsună în tăcerea dimineții!

Fata a tipat!

Se trage înapoi spre mal, între cei doi. Ei sunt aplecați asupra ei.

În stânga, lângă apă, se aude deodată un foșnet. Când îmi întorc ochii spre stânga văd cum se ridică depe fundul apei, nouri groși, albi de nămol. Ei se învârtesc, formează vârtejuri repezi. Apa cafenie devine din ce în ce mai alburie, mai nămolosă și mai turbure. Acum se desface valurile și din nămol se ridică majestuos un cap de mărimea unui câine ciobănesc, capul unui șarpe!

Capul se ridică, iar depe el curge apa în dreapta și stânga. E capul unei anaconda! Șarpele se ridică, se înalță din ce în ce, mai sus decât mine, mai înalt decât avionul nostru, mai înalt decât Jimmy. Am înmărmurit. Capul desgustător s-a ridicat la cinci metri și apoi cade molatec pe trupul încolăcit. Pe urmă se ridică iar. Șarpele trebuie să fie de o lungime fantastică, un animal din timpuri străvechi. Trupul trebuie să aibă cel puțin patruzeci de centimetri grosime.

Șarpele își clatină capul într-o parte și în alta. El își săgetează limba și șueră. Gura o ține deschisă și limba spintecată se agită o jumătate de metru afară din gură.

Depe mal se aude iar un strigăt și însăfârșit am înțeles că fata nu vor să ne-o aducă nouă. Stau într-o poziție sigură pe flotorul avionului nostru. Trebuie să îndrăznim. Am scos revolverul, îl fixează pe șold și apăs de două ori pe trăgaci: revolverul latră ca un câine întărit. Ca prin vis văd trupul șarpelui svâcnind la fiececărui împușcătură. Acum își întoarce capul desgustător spre noi. Gura se întinde înainte, spre avionul nostru. Mai împușcă odată și Jimmy trage. Și aceste două împușcături au nimerit. Reptila se mai ridică odată și apoi se prăbușește plâs-căind în apă. Trupul lung biciuiește sălbatec valurile. Apa stropește la câțiva metri înălțime. Lupta cu moartea a unui titan.

Am băgat revolverul în toc și acum când valurile formate de svâcniturile șarpelui se apropie, am și ridicat ancora.

„Drumul”, urlă Jimmy, „Fata!”

Pun elica în mișcare și pornim pe apă, spre mal. Mă feresc să nu mă lovească elica și sar jos. Cad în valuri în nămolul malului, și mă gândesc în timp ce cad: Acum mi-am udat armele! Dar imediat sunt iar pe picioare. Cei doi bărbați cu mantile roșii aleargă spre foc. Am prins fata și o ridic în sus. Jimmy stă drept în scaunul său. Îi svârli ființa plâpândă, învâluită în mantia de flori, și în acest timp mă aflu cu spatele la foc. Indată o să simți săgețile lor în spate, mă gândesc eu. Nimic, nimic! Sunt sus în avion și am preluat fata. E leșinată.

Marina saltă iar pe apă. În jurul flotorilor apa duduie și se lovește, și elica vâjăie.

Amerizăm pe insulă. Jimmy sare cel dintâi jos. Îi predau fata. Ea s'a desțepat și plânge. O ducem spre colibă și când indianul nostru o vede începe să se sbată în legăturile sale. El strigă și se tângule și de vreo câteva ori aud clar cuvintele: „Tiki” și „Tana”.

Să legăm fata? S'a prăbușit la pământ printre lăzile de benzină și umerii îi svâcnesc sub mantia ruptă de flori.

Ne uităm în zare. Toate sunt încă cufundate în tăcere.

Indienii stau de partea cealaltă, în golf și gesticulează cu vioiciune. Ce-am făcut noi, ce ne vor face ei nouă acum? Că le-am stricat o festivitate sfântă, e clar. Anaconda a fost desigur o zeitate a indienilor. Voiau să-i jertfească fata. Avea această jertfă vreo legătură cu apariția noastră în pădurea seculară? Voiau să jertfească fata ca să obțină îndurarea din partea păsării noastre de fier? Nu puteau însă indienii să-și închipuie, că noi, care veniam din soare cu pasărea de metal, avem o putere de înfrățirească? Un sgomot ascuțit și puternic se răspândește acum peste apă, un sgomot asemănător sunetelor de trompetă.

„Vin” spune Jimmy apăsându-și ocheanul pe ochi. „Avionul nu le împune deloc”.

Indienii fug la bărcile lor. Sunt în apă și vin, mica barcă a celor doi bărbați în mantile roșii e la mare distanță înaintea lor.

Jimmy a ridicat cărpelă cu ulei depe mitraliere. A fugit în colibă și s'a întors în fiecare mână cu câte o ladă cu benzină. El înalță baricada noastră cu ele. Bărcile au ajuns foarte aproape. Auzim foarte clar sgomotul lor.

Apa în fața noastră fășnește spumegând. Calcurile se apropie în vitează mare.

Înaltă ca Jimmy să mă poată opri, am sărit pe baricadă și ridic mâinile cât pot mai sus. O, dacă aș avea acum vocea de tunet a lui Dumnezeu!

„Tăcere, tăcere”, le strig eu. „Nu vrem să vă facem nimic rău”.

Reflexele tremurătoare ale soarelui îmi scânteiază înaintea ochilor. Trebuie să închid ochii. Aud un cântec lin și simt deodată o sgudul-tură și o lovitură în obraz. Mi-au aruncat o săgeată drept în față.

Când am auzit cântecul, am scos revolverul la șold și l-am lăsat apoi să cadă. E ud și apoi nici nu vreau să împușc. Nu simt nici o durere în obraz. Săgeata din prima barcă mi s'a înfipt în dreapta deasupra gurii, lângă rădăcina nasului. Am căzut depe ladă, stau lungit pe pământ și am apucat capătul săgeții cu degetele drepte. Mă ajut și cu mâna stângă. Trebuie să sgâlțai sdравn coada și apoi reusesc, o smucitură aprigă îmi smulg săgeata. Simt o durere îngrozitoare. Îmi pică sânge sârat pe buze, se prelinge pe obraz și simt cum îmi cade picătură cu picătură pe piept. Pic, pic, pic, pică sângele meu și cu cât curge mai mult, cu atât simt cum mi se răcește inima. Cu încetul mă cuprinde furia.

Indienii sunt aproape de mal și mai mult nu mai aștept. Mă arunc urlând de mână asupra pustii mitraliere și ridic cocoșul: „Tac, tac, tac” începe să-și cânte melodia găngavă mitraliera. Tac, tac, tac! In-oetul cu încetul se face întuneric în jurul meu, ca și când maestrul electrician al teatrului ar stinge reflectorul. E încă devreme dimineața, mă gândesc și văd printr'un vâl de ceață cum cad primii indieni ca boii paralizați în curtea abatorului.

Dece nu împușc Jimmy, mă gândesc și aud gălăgia făcută de mitraliera mea. Am căzut în genunchi? Aud cum împușcăturile armei mele lovesc în dreapta, în lemnul lăzilor de benzină.

Au oare indienii șapte vieți, ca pisicile? Urcă acum malul. Îi văd destul de clar prin întuneric. Înaintează încet. „Drace”, mă gândesc, „sunt ăștia indieni! Poartă haine ca ale europenilor. Să fi avut dreptate Fawcett?” Se face din ce în ce mai întuneric. Acum primul dintre indieni, a venit aproape de mine. N'are nici o armă în mână, numai mâna și-o ține la cordon pe centura pe locul revolverului. Omul poartă o cămașă în careuri albastre, un fular de mătase și o pălărie mare Staton. Figura sa e liniștită și împăciuitoare. Ține ochii închiși. Văd clar? Nu e indian, e Bill Rogers, supranumit Bill cel sângeros, pe oare l-am împușcat înainte cu cinci ani, ca pe o hienă. Nu-mi apăsase nici odată în vis, căci conștiința mea era curată. Bill Rogers se oprește, se uită prietenos la mine și acum se apropie un al doilea bărbat, în costum albastru. E comisarul poliției de moravuri din Tampico. Și pe ăsta l-am împușcat ca pe un câine.

Se uită foarte prietenos la mine.
E întuneric beznă. Dar și pe al treilea îl văd destul de clar. El poartă o uniformă verde-caki, are epoleți lați pe umeri și o pălărie cu pană. E generalul Sanchez pe care l-am împușcat în barul Ragis din Mexico-City.

Se uită prietenos la mine.
S'a întunecat de tot, nu mai văd oameni și deodată se face iar lumină.

Ah, mă gândesc, asta-i Rio de Janeiro. Ce bine! Stau în hotelul Victoria. E seară și în jurul meu se rade și se dansează. Asta nu-i Rio și nici hotelul Victoria. E grădina mamei mele. Stau în fața ei cu ge-nunchii plecați și ea spune: „Ai să mai cazl odată ca acum, ca să-ți ajungă odată pentru totdeauna”.

E foarte caraghios. Stau totuși la hotelul Victoria și văd prin peretii de oglinzi în curtea cazarmii din Gueretaro. Cum vine Gueretaro și Rio împreună? Capul mi se învârteste, căci în timpul nopții am băut foarte mult. În fața noastră, în curte, stă un maior cu o listă. Deodată spune și numele meu. Bine, bine trebuie să fiu împușcat. Știu.

„Și pentru ce ai ridicat armele împotriva patriei mele?”
„Fiindcă mi-a fost foame, domnule general!”

Caraghios, ce viziuni poate avea cineva. Stau la hotel Victoria din Rio, nu, am stat, acum traversez hall-ul îndreptându-mă spre o femeie frumoasă. Cum mă îndrept spre ea, parcă nu merg ci călăresc pe un cal înalt, în mijlocul hall-ului hotelului Victoria. Calul meu merge lin, la pas. Doamne, gândesc, ce vor spune chelnerii când mă vor vedea călărind sub candelabre. Mă uit la candelabre și observ că nici nu sunt candelabre. Sus, pe tavan, ard stelele cerului de seară, luna strălucește, nouri albicioși trec, și sus, peste ei, trece călare prietenul meu Serano, care mi-a promis zece mii dolari dacă voi călări dela Mexico-City la Rio.

Sunt situații caraghioase în viață. Nici un om din hotelul Victoria nu s'a scandalizat că trec călare pe parchet. Am ajuns la masa doamnei, descalec și mă aplec ca un cabalero. Ea îmi zâmbește și pune mâna pe umărul meu. Dansăm tango. Femeea are o piele albă. Mă uit pe umărul ei, ea ridică capul spre mine și spune:

„Intro bună zi-și tie și se va frânge inima'n piept
Deaceia nu-ți rade de mine,
Intro bună zi nu vei însemna nici tu alta decât un capriciu
La ce oare să plâng eu pentru tine”.

Muzica s'a oprit, să cânte mai departe. Mă întorc spre muzicanți. Sau ridicat depe locurile lor. Toti au în mână bastoane de cauciuc și în fața fiecărui muzicant se află un trunchiu de copac, gros de un metru și înalt de doi. Sus și jos e învelit în piele. În fața, în fiecare coajă e încurstat un monogram, un „R” dublu.

„Doamnelor și domnilor!” spune dirijorul. „Vă arătăm acum ceva ce n'ați văzut încă niciodată. Dorința noastră este, să vă înfățișăm mamele dans al tobelor. Fiți atenți!”

El ridică vergeaua sa de cauciuc și lovește trunchiul de copac din fața sa: „Bam” răsună trunchiul. „Tam” răsună următorul.
„Tam”, „Tam”! Bat din ce în ce mai tare și acum se aude: „Tac, tac, tac, tac”!

Cred că ei împușcă aici, în pacinicul Rio de Janeiro, cu mitralierele în mijlocul sălii.

TanaBCU Cluj / Central

Mă deștept și în jurul meu e noapte. Simt pe buze ceva cald și pe limba mea picură un suc amar. Trebuie să-l înghit cu toate că-mi face greață. Căldura depe buze a pierit. Unde sunt oare? Capul trebuie să-mi fie atât de mare ca o ladă de benzină. Simt cum mi s'a întins în dreapta și stânga. Doare rău, când îl mișc. Ce am pe obraz? Mă pipăi cu mâna și dau de ceva rece, moale. Desigur că am frunze pe obraz. Acum mă sgâlțaiu ceva pe umăr, ah, cum mă doare!

„Măi băete”, spune Jimmy.

Nu știu ce s'a întâmplat cu mine. Jimmy îmi spune ades „măi băete”. Capul mă doare și mi-e foame. Au fost totuși indieni aici, mă gândesc. Doamne, unde suntem? Sunt foarte obosit și vreau să dorm.

Când mă deștept iar stau culcat sub plașa mea de tănari, în umbră. Scarele e sus pe cer, peste capul meu se profilează un acoperis verde. Stau sub un pom, și acest pom se află pe insula noastră depe Rio Morto. Iată e coliba noastră, iată plaja gălbuie albicioasă, râul cafeniu și dincolo pădurea verde cu orhidee. Unele orhidee sunt mici ca unghia degetului și roșii ca focul, unele sunt mari cât verzele, galbene, putrezite, grase și lipicioase ca hârtia pentru muște. Aici e plaja și clocotă avionul nostru. Iată focul și iată indianul. Dar unde e Jimmy?

„Halo!” strigă o voce dinspre apă. Asta e Jimmy. El se apropie în caic și în fața lui șade un tănăr. Văd oare bine, poartă una din cămașile mele caki? Îi e prea mare, asta e precis. Tânărul ar putea să poarte cămașa ca pardesiul.

Calcul să urc pe nisip și tănărul sare primul din barcă. E limpede că flăcăul poartă o pereche din pantalonii mei de sport. Ei falfăie în jurul picioarelor lui goale.

Tănărul și Jimmy vine alergând pe plaje. Nu e un tănăr, e indiana de eri.

Mă uit spre ei și privirea îmi alunecă spre piciorul meu. E bandajat cu alb și pătat ici colo cu verde. Trebuie să am o învelitoare frumoasă și răcoroasă de frunze în jurul piciorului. Și probabil că legătura a fost pusă deasupra. Sucul verde pătrunde prin legătura albă. N'am avut eri și pe obraz o învelitoare de frunze? Nu mi-a fost capul atât de mare ca o ladă de benzină?

„Allo, băiete” spune Jimmy și trage după el un sac ud. Se mișcă ceva în el. Probabil că sunt pești, gândesc eu.

Vreau să mă ridic, să-l întâmpin. Mă ridic, dar deodată totul se învârteste în jurul meu. Trebuie să mă sprijin sdavân de copac. Unghiile degetelor mi se fac albe din cauza efortării. E foarte rău când ești atât de slab. Așa, acum e mai bine și pot face vreo câțiva pași. Jimmy mă ajută și mă aduce lângă foc. Fata ingenunchie lângă foc și e ocupată cu oalele.

„Noua noastră menajeră”, spune Jimmy, „gătește aproape ca și tine”.

Trebuie să-mi rezem capul în ambele mâini. Imi vâjăle și-mi bătăie inapoia frunții.

Jimmy povestește:

„Când ai primit săgeata, parcă erai turbat, aveai un aspect îngrozitor, sângele îți curgea peste gură și bărbie și erai galben ca o turtă de ceară. Privirea pe care ai avut-o mi-e imposibil să ți-o descriu. Te-ai aruncat ca un nesocotit asupra mitralierei și ai început să tragi. Apoi te-ai prăbușit și ai doborât și mitraliera. Gloanțele continuau să danseze vesele în lăzile de benzină. Noroc că stăteau în partea noastră dreaptă. Când ți-ai pierdut cunoștința toamăi voiam și eu să împușc, dar ar fi însemnat să provoc un măcel zadarnic. Indienii s'au întors ca sălbatecii. Până și morții și i-au lăsat în apă. Tu ai primit prima săgeată, dar asta a fost și singura. Gloanțele mitralierei tale au intervenit atât de iute, încât au fost primite ca fulgerul și tunetul printre bărci. Până azi nu s'a arătat încă nici unul”.

„Cum până azi?”

Jimmy: „Păi ai dormit patruzeci și opt de ore! Fata a alergat în pădure, imediat ce te-ai prăbușit și credeam că vrea să fugă. Mi-era tot una! Am văzut pe canibali fugind și morți aveau destui. M'am gândit că te voi lua și vom sbura spre Cuyaba. Dar fata s'a întors cu un braț plin de ierburi. O mână de buruleni le-a mestecat în gură, iar zeama ți-a scuipat-o ție în gură. M'am gândit că asta-ți va folosi și într'adevăr seara ți-ai revenit. Apoi eri ai dormit toată ziua și noaptea asta. Eri seară m'am uitat la piciorul tău și fata a adus iar o grămadă de plante. În cele din urmă i-am ajutat și eu la mestecat, căci piciorul tău s'a umflat bine. O porție destul de mare din amestecul de ierburi a fost pusă pe el. Apoi ți-am înfășurat bine piciorul și acum vezi doar. Afară de asta fata se numește „Tana”.

(Va urma)

Dece noua PASTĂ DE DINȚI NIVEA?

tubul
mare
LEI 22-

Calitatea: NIVEA
Eficientă și bună!

Fiindcă pentru Lei 22.-
obțineți un tub mare de
pastă de dinți, similară
pastelor bune de până
acuma — și de al cărei
gust plăcut veți fi în-
cântați. Prețul moderat
al acestei paste de dinți
precum și calitatea, vă
scutește de-a mai re-
curge la vre-una din
multiplele mijloace de
îngrijire a dinților.

Beiersdorf & Co. S.A.R., Brașov

Oamenii celebri pot fi folosiți și după moarte.

ALBUL. — „Nu degeaba se spune că negrii sunt lași. Ajunge să iei o ținută mai impunătoare în fața lor ca s'o rupă la

LOGICA DE VAGABOND. — „Vor să ne trimeală la triaj, pentru că dăm prea mult de lucru poliției. Spuneți și voi. Cine-i mai lenes: ei sau noi?”

— Chelner! Acest rac nu-mi place...

— Cum se poate, domnule? Racii noștri sunt așa de proaspeți că s'au luat la bătaie când au fost aduși aci...

— Dacă-i așa, atunci ia-l pe acesta înapoi și adă-mi pe învingător..

Mămico! Tu nu ești așa de frumoasă ca guvernanta.

— Dece puiule?

— Apoi, ne plimbăm de un oraș în parc și încă nu te-a sărutat nici un soldat.

MODA ZILEI

A-ți vopsi părul este azi o necesitate; este Moda care aranjează culoarea părului după persoana de ori-ce vârstă. Cel mai necesar este însă de a alege vopseaua care intrinește atât prin calitatea nevătămătoare, cât și prin reșita nuanței. Aceasta stimată Doamnă, este renumitul „HENNE L'ORIENTOL” și „KIVA L'ORIENTOL” lichid introdus în toate centrele lumii. De vânzare la confortul din orice oraș. Reprezentanța și Depozitul pentru România Parfumeria „LILA S” București 37 Str. Smârdan. 37 Telefon 378/53

FARMECUL

ZEITELOR MITOLOGICE

A fost întrecut de femeia modernă grație întrebuințării parfumurilor

Le Numero cina
Le Chic
Vivre
Charm
Fête
Vogue

Cereți-le la parfumeriile elegante.

MOLYNEUX

Pentru complectarea frumuseții cereți Pudrași Rujul

Senzațională coincidență

Toate ziarele au publicat Sămbătă următoarea telegramă:

MONTEVIDEO, 17 (Rador)—Exploratorul italian Mickle Trucht, declară că ar fi avut ocaziunea să constate că exploratorul englez colonelul Fawcett, dispărut în 1925, în cursul unei expediții făcute în regiunile neexplorate ale Braziliei, care apoi a fost căutat zadarnic de mai multe expediții, a fost făcut prizonier de sălbatecii din interiorul Braziliei, în regiunea insulei Bananal.

Cititorii revistei noastre cunosc în toate detaliile aventurile colonelului Fawcett, din lectura palpitantului roman „Dispărut”, care prin telegrama agenției Rador, capătă o actualitate senzațională.

Puteți găsi toate numerele vechi cu seria romanului „DISPĂRUT” (pe urmele colonelului Fawcett) la administrația revistei noastre, str. C. Mille 9—11.

Soția: Halal bărbat, ce să zic! Când ne-am luat mi-ai făgăduit că mă aperi de toate primejdiiile. Și acum mă lași singură până la 2 dimineața și sunt nevoită să primesc vizita acestor spărgători, eu o biată femeie!

Clientul: Statueta asta îmi place. Îți dau cinci sulare pe ea. Negustorul: Regret, domnule, dar am vândut-o chiar adincoară pentru o mie.

Clientul: Să știți că te-a păcălit, face pe puțin două mii.

CĂPȘUNI

PEPINIERELE ȘTIRBEY BUFTEA

Plante viguroase, replantate, varietăți admirabile furnizează

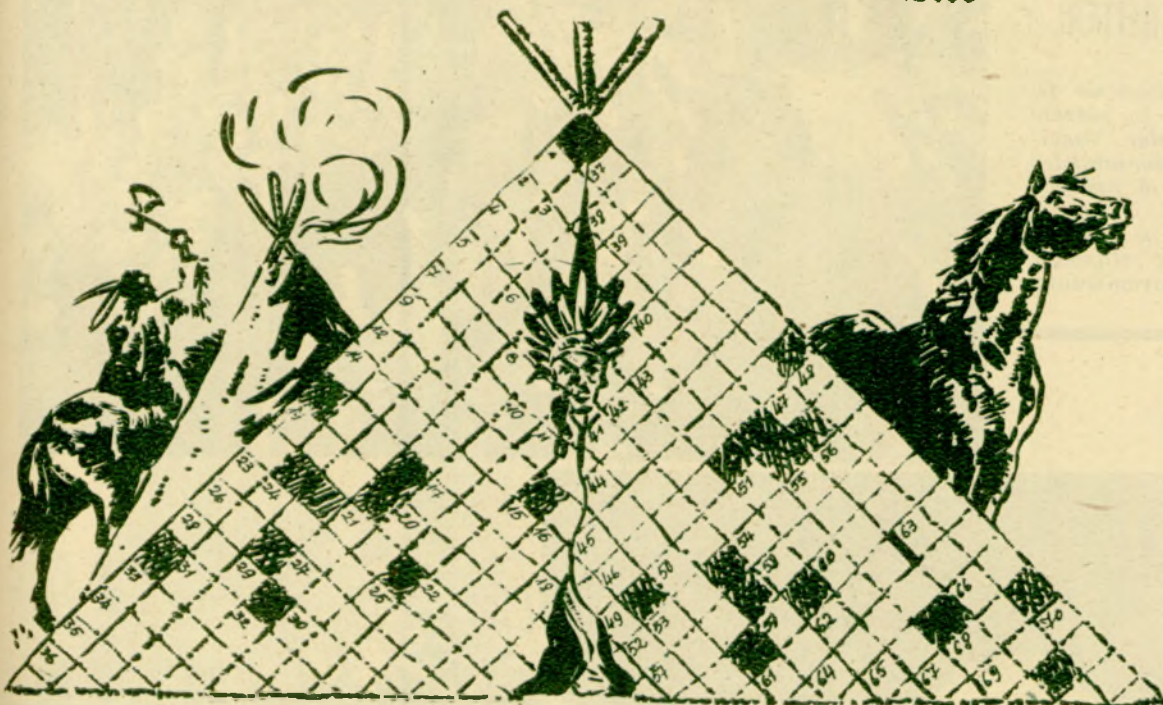
Catalogul se trimite gratuit Reprezentanța generală:

București 2, — Str. Banului 2

Pagina JOCURILOR

Problema I-a : (Cuvinte încrucișate)

Desemn de Sutzianu.—Problema de Nonotte

ORIZONTAL: 2) Ins. 4) As-
cultă! 5) Ea te trage în viață.
7) Verb care te poartă în Italia
lui Mussolini. 8) Cu aceeași
compoziție fizică dar cu însuși-
ri deosebite. 9) E mină și nu e
mină! 14) Soră bună cu baltă.
17) Folositoare. 19) Nume fe-
menin. 20) Negustor de bani
vechi. 21) Poezi. 22) Multime.
23) Aranjată. 26) Pronumele
ale la feminin. 27) Seca bălți-
e. 28) Capitalul celui decedat.
30) Posesiv. 31) Piele... neagră!
33) Văzut din somn. 34) Nu alt-
ceva. 35) Literă grecească. 36)
Lucrez pământul. 38) Adio și
am cuvinte! 39) Pronume. 40)
lege iudeu. 41) Țigan nomad.
42) Acțiunea de a cerceta. 45)
Jocurile pădurilor noastre 46)

...nomie. 47) Secol 50) Corabie.
52) Mama mamelor! 54) Imp-
pung. 57) Ordinea ceremoni-
lor religioase. 58) Este produsă
de albine și dă lustru la ghetă.
60) Răde... de oală spartă. 61)
Culoare. 63) Tizul lui ut. 64)
Monetă de argint austro-ungară
65) Noia traducătorului. 66)
Iad. 67) Ascult. 69) Mergă cu
coada înainte.

VERTICAL: 1) Pribegie. 3)
Bătrân rădăcitor (fig.) 6) Im-
brățișare dată celui ce i se dă
o decorație. 8) Dat la iveală. 10)
Inflăcărat. 11) Plimbare scurtă
15) Edenul budhist. 16) Lăută.
18) Ști. 19) Muză. 21) Preotul...
femenin. 24) Talisman civilizat
25) Jean, distrus. 29) Granița

de vest a României. 32) Zice (!)
gâsca 33) Anotimpul nopților
scurte. 37) Seamănă cu ceau-
nul, când e pe foc. 35) Indus-
tria pielei. 40) Cameră de dor-
mit. 41) Tragedie de Voltaire,
din viața Pieilor-Roșii. 42) Re-
ge al Franței 43) Culoare de
cărți. 44) Conducător mare cu
capul schimbat. 45) Exclamație
veselă. 48) Voiajor, din pricipii
49) Plapoma celor ce dorm în
câmp. 51) Se povestește în ju-
rul jocului. 53) Vedenie în
sogn. 55) Muștrare aspră. 56)
Soția lui Irod Filip. 59) Cel mai
viteaz războinic. 62) Granița
Franței spre Germania. 68) O-
raș antic. 70) Mergă pe patru
roate.

mail; Grișa Grünberg, Leova-Ca-
hul; Marieta Vizireanu, Tighina;
Ausch Ernst, Sibiu; Poenăreanu
Mircea, Loco; Lotty dr. Rubin, Lo-
co; Const. N. Dănescu, Flămând-
Mehedinți; Gheorghe I. Popa,
Târgoviște; C. D. Diaconescu, Lo-
co; Cici Popescu, Dobriceni-Ro-
manati; locot. Munteanu Vasile,
Cluj; Izi Cogan, Loco; Ionescu D.
D. Mina, Loco; Emilian Perovici,
Todireni-Botoșani; Gh. T. Moldo-
veanu, Geoagiu-Hunedoara; Col-
giu Nic. Bălți; Nagy Emeric, Râpa
de sus-Mureș; Turtureanu Radu,
Cernăuți.

AU DESLEGAT UN JOC:
Iulius Ardeleanu, Loco; Săndules-
cu I. Stelian și Mantu I. Ioan,
Craiova; Ioșca Iahr, Ludus-Turda;
Ștefan Bertel și Piti Slăvescu,
Galați; Cleo dr. Paulian, Loco;
Schwartz Horia, Galați; M. Weiss,
Focșani.

Problema II-a : (Șaradă)

Stau în piele ca'ntr'un zid
Și mă 'nchid și mă deschid
Dacă's partea 'ntăia; iar
De's a doua pârlicică,
Sunt măsură ce s'aplică
La porumbii din hambar
Pârfile-astea 'mpreunate
Sunt menite să v'arate
Omul care stă'n hotel
Și cum intri, dai de el.

ILIE T. LUPÎȚA
Caracal

POȘTA JOCURILOR

M. Weiss. — D-l L. M. nu mai
face parte din redacția revistei
noastre de mult. Premiul se ex-
pediază în momentul primirii
fotografiei.

Sergiu Grigorescu. — Foto-
grafia prea slabă, așa că nu iese
la tipar. Incrucișarea bună. Se
reține.

George Gheorghiu. — Nu
merg. Mai încercați.

I. C. Schachman. — 1) Aveți
49 jocuri și 5 lei de achitat. 2)
Dacă pe cititorii nu-i supără,
noi n'avem nimic în contra. 3)
In luna Decembrie. 4) In cu-
rând.

Dr. E. F. Drăcea. — Aveți no.
19 cu 47 jocuri și 5 lei achitați.
Vă trebuie 51 jocuri.

Reiss Robert. — Nu! Oricare
cititor poate participa împli-
nind condițiile.

TUDOR M. POPESCU. — Jo-
cul refăcut — evitându-se gre-
șelile și patratele negre prea
multe — ar putea fi reținut
spre publicare.

Numele premiaților

PREMIUL I-iu lei 200 în
merar d-ra ADELA MARIA
DRAGOMIR, Tighina str.
Lew. Tolstoi 74.

PREMIUL al II-lea un a-
parat fotografic „Agia-Box”
d. GH. T. MOLDOVEANU,
sanat. Geoagiu-Hunedoara.

PREMIUL al III-lea un
abonament pe 3 luni la „Rea-
litatea Ilustrată” d. SERGIU
GRIGORESCU, elev, strada
Dorobanți 2, Bacău.

Căștigătorii odată cu adresa
exactă își vor trimite și foto-
grafia spre a le fi publicată în
revistă, în urma căreia vor pri-
mi premiile cuvenite.

RED.

Deslegătorii jocurilor din „Realitatea Ilustrată” Nr. 354

AU DESLEGAT DOUA JOCURI:
Zoe și Petre Melchisedec, Loco;
Woinowski, Ochiuri; Liza
Silberman, Loco; Ilie T. Lupița,
Caracal; locot. Munteanu Vasile,
Cluj; Tudor Popescu, Loco; Chi-
șinău Florica, Loco; Minerva și Nel-
său, Moldova; Gănești-T. mică;
Ionescu Valeria, T. Jiu; Marin
Căsu, Sita-Buzăului-Brașov; Do-
bărsan, Săliște-Sibiu; Florica
Andrescu, Loco; Cezar Petres-
cu, Scarlat, Loco; Iosephina și Ol-
ga Chirantă, Chișinău; Mathilde
Lăzărescu, Dărmănești-Bacău; Alice
Căman, Galați; Căuș Claudia, Ti-
ghina; George Nicolaescu, Cara-
cal; Adela Maria Dragomir, Tighi-
na; Lotty dr. Rubin, Loco; Vasal,
Cluj; Ilie F. Ioan, R. Vâlcea; Ioan
Căpățan, R. Vâlcea; Alexandru
Căpățan, Loco; Șerbănescu
Constantin, Ploiești; Aurel Nană,
Mureș; Hristea Buzăteanu,
Mureș de Vede; Petre M. Verne-
scu, Cluj; Constantin Teodor Can-
ău, Loco; Steluta Ienciu și Tru-
cău, Pui-Hunedoara; Gheorghe
Căpățan, G. Georgetta, T. Severin;
Cristescu, Bazias; Oiga
Căpățan, Iași; Tina Eftimiu,
Cluj; Ion Rădulescu, Slatina; ingi-
ner V. Vasiliu, R. Vâlcea; Euf.

Muntescu, Loco; Dobrescu Ni-
colae, Loco; Tanți Constantines-
cu-Vedea, Slatina; maior Popo-
vici Pompiliu Anibal; Clementina
Popescu, Loco; Mimy Florian, Lo-
co; Lucreția și Marg. Pallade, T.
Măgurele; Colan Dionisie, Loco;
Păpușă și Silviu Codreanu, R. Să-
rat; Dan Titus Lochianu, Gherla;
Amelia Silberman, Loco; căpt. Si-
mionescu și Sofia Simion, Buzău;
Mioara Slavu Băia și Ella Cretzu-
lescu, Câmpina; Ștefan Popovici
advocat, Chișinău-Criș-Arad; Mi-
ny Belizarie Ionescu, Costești-Ar-
geș; dr. Emilia F. Drăcea, Bazias;
Sizi Florian, Loco; Maria It. Pope-
scu, Cernăuți; Georgețy Davide-
scu, Loco; Ionel Clement Schach-
man, Loco; Nicu Stăntănescu,
Loco; Alex. A. Dumitriu, Loco; Hari
Ștefănescu, Pitești; Ion I. Nanu,
Bacău; Emilia V. M. Tărina, Blaj;
Tanzi Giurgescu, Loco; Reiss Ro-
bert, Făgăraș; Daddy dr. Vladimir,
Loco; Nicu C. Slava-Sfinx, Cămpina;
D. Ghețu, Tecuci; Corneliu
Coadă, Galați; Marin M. Constan-
tin, Loco; Eustațiu Maria, Loco;
Stelian Macovei, R. Sărat; Nicu
Brebeanu-Nybre, Câmpina; Mar-
garete Ungureanu-Pulșor, Loco;
Lenny Barbieru, Brașov; Șt. Ră-

dulescu-Băicu, Loco; Theodor Sti-
hii, Iași; Iacob I. Lazăr, P. Olt;
Cornelia M. Gordian, Loco; Vic-
torita Dumitrescu și Petrică Dinu-
lescu, Loco; Suzette Iupceanu, Lo-
co; Lerer Iosif, Iași; Angelica și
Nicușor Ciuciu, T. Severin; Ma-
rioara și Florica Anastasiu, Giur-
giu; Ionel I. Andreescu, Fetești-
Ialomița; Irina Damico și D-trie
Ardeleanu, Pecica-Arad; Mărgi-
reanu Emil. Turda; Ecaterina Be-
nea, Pavlovca-Rusă-C. A'ba; L.
Popovici, C. Lung-Muscel; Ște. Gh.
Ștefănescu, Pitești; Antzica It. M.
Gregorian, Loco; Lăzărescu Ion,
Loco; Nicolae Suruceanu, Chiș-
inău; Emilia Socol, Oroiu-Mureș;
Elfriede Frodenau, Loco; slt. Rădu-
lescu Ioan, Pocișani; Boitoș R. Ig-
nat, Blaj; Gheorghe Gheorghiu,
Giurgiu; Valentin Perovici, Cămpina;
Olimpia Săvulescu, Craio-
va; Nutzi Wiener, Tg. Neamț;
Torciu Eugenia, Tighina; Gh. Dru-
tu, Bacău; Avram Herșcu, Bacău;
Sergiu Grigorescu, Bacău; Carol
Csiki, Câmpina; C-tin A. Stoice-
scu, Zimnicea; D-trie A. Ardelea-
nu, Pecica-Arad; Teofil Păun Do-
rohoi; A. Ștefărtă, Sărăteni-Or-
heiu; Foray Ortansa, Craiova;
Ioan Ich. Târdea, Cairacila-Is-

Actualități

JURĂMÂNTUL VIITORILOR OFİTERI

Elevii școalei pregătitoare de ofițeri au depus săptămâna trecută jurământul, în prezența Regelui Carol II, Prințului Nicolae, Voevodului Mihai, a d-lui I. G. Duca prim-ministru și a d-lui general Uică, ministru al apărării naționale.

Fotografiile noastre reprezintă pe Suveran și înalți demnitari ascultând slujba religioasă, defilarea elevilor și depunerea jurământului de credință.

Foto Azienda Elettrica Municipale Milano

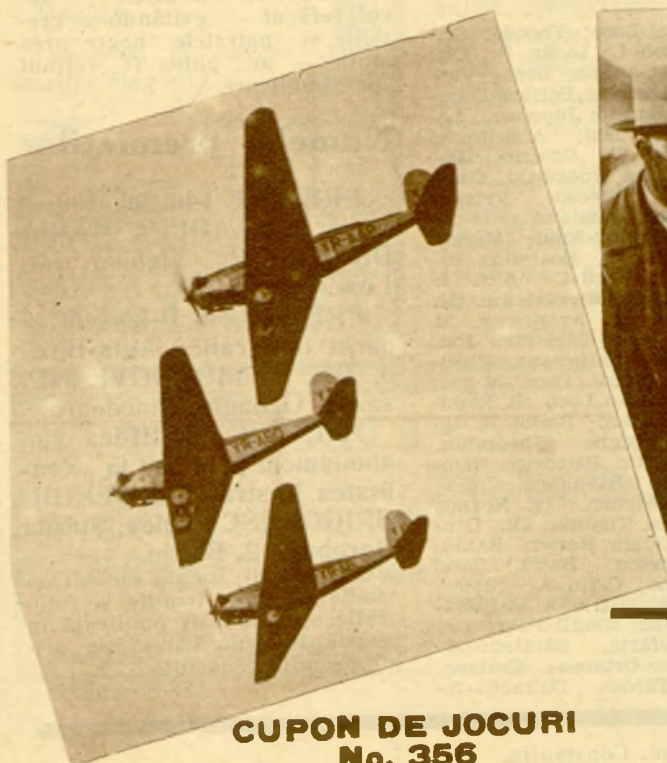
Milano, cu prilejul celei de a 15-a aniversări a fascismului, a fost feeric luminat. Redăm o fotografie de noapte a orașului; în față apare figura ducelui Mussolini, din lumiră

Foto Berman

Cele 3 avioane românești care au făcut raidul în Africa au aterizat săptămâna trecută la Băneasa.

În fotografiile noastre, vedem cele 3 avioane în formație și Voevodul Mihai felicitând pe căpitanul Davide, cu.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”

Snbsemnatul..... din Str.

Nr..... localitatea voesc să particip la tragerea premiilor constând în 50 CĂLĂTORII GRATUITE V'am expediat suma de 20 lei pentru un exemplar din „Realitatea Ilustrată” prospect și cupon.

(Semnătura)

CUPON DE JOCURİ
No. 356

Numele și prenumele

Adresa: